

Under Dusken

NR. 2 - 103. ÅRGANG 24.01.17 - 07.02.17
STUDENTAVISA I TRONDHEIM

GRATIS!

AFTERSKI
SIDE 34

BULDRING
SIDE 22

RUNKEFRI
SIDE 38

REDAKSJONEN

REDAKTØR UNDER DUSKEN
Tonje Jacobsen – Tlf: 994 87 017
 avisredaktor@studentmediene.no

NESTLEDER UNDER DUSKEN
Kristian Gisvold – Tlf: 470 57 799
 avisredaktor@studentmediene.no

ANSVARLIG REDAKTØR
 STUDENTMEDIENE I TRONDHEIM AS
Anette Sivertstøl – Tlf: 990 15 077
 ansvarligredaktor@studentmediene.no

NYHETSREDAKTØR
Silje Bjellvåg
 nyhetsredaktor@studentmediene.no

REPORTASJEREDAKTØR OG FORSIDEPIKE
Henrik Delsbek
 reportasjeredaktor@studentmediene.no

KULTURREDAKTØR
Benedikt Javorovic
 kulturredaktor@studentmediene.no

SPORTS- OG FORSKNINGSREDAKTØR
Tone Holland Ween
 sportsredaktor@studentmediene.no

MUSIKKREDAKTØR
Trym Kjøs
 musikkredaktor@studentmediene.no

FOTOREDAKTØR
Lasse Georg Tønnessen
 fotoredaktor@studentmediene.no

GRAFISK ANSVARLIG
Hilde-Katrin Hagen Fjærtøft
 grafisk-sjef@studentmediene.no

DEBATTREDAKTØR
Kjell Robin Skyberg Eikrem
 debattredaktor@studentmediene.no

DAGLIG LEDER
Ingrid Domben – Tlf: 911 04 644
 dagligleder@studentmediene.no

REDAKSJONSSJEF
Tore Becker – Tlf: 404 97 916
 redaksjonssjef@studentmediene.no

DESK
 Jahn Ivar Kjølseth (sjef), Idunn Skjerdingsstad, Finn
 Brynestad, Synne Hammervik, Anders Päsche, An
 Nguyen, Kaia Sørland og Håkon Pedersen

JOURNALISTER
 Ingeborg Nyrud, Silje Bjellvåg, Martha Holmes, Benedikt
 Javorovic, Ivan Olav Vulchanov, Audun Koppenrud, Nora
 Rydne, Sindre Cottis, Karoline Bernkleiv, Ola Haugstad,
 Inga Stenøien, Stefan Kaliski, Maria Lund Krogstad, Maria
 Furuheim, Emil Øversveen, Eivind Skrødal, Live Skartveit,
 Trym Gulla Dyrnes, Torstein Hågård Bakke, Erlend Gylver,
 Trym Todalshaug, Håvard Bjørkøy, Martin Gundersen og
 Hilde-Katrin Fjærtøft

FOTOGRAFER
 Lasse Georg Tønnessen, Hans Fredrik Sunde, Linea
 Bancel, Sebastian S. Bjerkvik, Sindre Cottis, Jonas Halse
 Rygh

ILLUSTRATØRER
 Nora Birgitte Johansen (sjef), Trude Bakken Telle, Pernille
 Grimsrud, Inger Sidonia Krajci, Camilla Dahlstrøm, Renate
 Sørgård, Eirin Mari Fossøy, Astrid Bøhler og Benjamin Drews

GRAFIKERE
 Torgeir Timenes Bell, Tanja-Irén Harsvik Haugen, Anniken
 Larsen, Hilde-Katrin Fjærtøft, og Katarzyna Maria Wie

KORREKTUR
 Idunn Skjerdingsstad (sjef), Hera Lyngstad og Finn
 Brynestad

ILLUSTRASJONSFOTO FORSIDE
 Sebastian S. Bjerkvik

Miljøtrykksak fra Trykkpartner AS.
 Lisensnr. 241823
 Sertifikat nr. 1638

SINGSAKERBAKKEN 2E, 7030 TRONDHEIM

For annonser: salgssjef@studentmediene.no

Under Dusken er eit sjølvstendig organ for studentar, utgjeve
 av Studentmediene i Trondheim AS. Under Dusken blir
 delt ut gratis på lærestader i Trondheim med medlemsrett
 i Studentersamfundet. Under Dusken kjem ut åtte gonger
 i semesteret.

Under Dusken arbeider etter reglane i Ver Varsam –
 plakaten for god presseskikk. Dei som tykkjer det vi skriv
 om dei er ugreitt, vert oppfordra til å kontakte redaksjonen.

facebook.com/dusken.no
 @dusken.no

Å se inn på lyche er som å se inn i et Dahlglass

EDITORIAL

Studentersamfundet must be an example to follow in the integration process

In this edition of Under Dusken, you can read that 29 percent of the international students in Norway report that they rarely or never socialize with Norwegian students. That's simply not good enough, and Studentersamfundet in Trondhjem must use its unique position among the students to improve the integration of international students.

Leader of Studentersamfundet, Gabriel Qvigstad, says they have made changes in order to improve inclusion of the international students. They are working on an information brochure, and consider having debate clubs in English. They are also hosting ISFiT, where most events are held in English. In addition to this, it is now possible to buy a six-months membership to Samfundet.

It is great that Samfundet makes an effort, but it is not enough. A brochure in English seems pointless if all the events are held in Norwegian. And more important, not all international students care for politics and debate. Samfundet offers a much broader range of events, and that is exactly where they both can and should step up their game with regards to international students.

To give international students voluntary positions is understandably problematic for some of the internal

groups at Samfundet, because the required duration of the voluntary positions they offer often exceeds the length of students' stay in Norway. But events such as debates, Society meetings, and quizzes should all be better facilitated for the international students.

Unfortunately, Under Dusken also has a lot of room for improvement in this area. It has been far too long since the last time we produced an article in English, and that is perhaps something we should consider doing more frequently in the future. Both we and Universitetsavisa should take more responsibility for integrating the international students.

The best thing about Studentersamfundet is the amount of tolerance and diversity. It is a place for politics, debate, and a wide cultural programme – topped off with ISFiT and UKA. No matter who you are or what you believe, Samfundet will have something to offer you. A better selection of offers in English would enrich Studentersamfundet. And that benefits all of us.

KRISTIAN GISVOLD
 Assistant editor Under Dusken

ILLUSTRASJON: Eirin Mari Fossøy

TIPS OSS
 tips@studentmediene.no

ILLUSTRASJON: Benjamin Drews

Latskapen går begge veier

I en ny rapport kommer det fram at foreleserne synes dagens studenter er late. Hvis de får mer lønn liker de oss kanskje litt bedre.

KOMMENTAR

SILJE BJELLVÅG

Nyhetsredaktør

Katta er ute av sekken. Foreleserne syns vi studenter er late. Vi er ikke de eneste.

Jeg ser poenget deres. Som læringsassistent har også jeg opplevd å møte det som føles som en vegg av studenter som ikke aner hva jeg snakker om fordi de ikke har lest pensum. Dette blir man selvfølgelig irritert av. Studentene fremstår som late. Men en time senere har jeg ofte vært en av disse studentene selv, i forelesningssalen til en fortvilt foreleser.

Denne late studentens bekjennelse er som følger: Jeg gjør kun det jeg må fram til eksamenstiden, fordi jeg prioriterer ting som engasjerer mer. Trondheimsfrivilligheten kan tilby oppgaver som ligner mer på de jeg kan møte i arbeidslivet. Det samme kan ikke sies om alt av pensumlitteratur

og forelesninger. Kanskje er manglende forståelse for hvorfor forelesninger og pensum er relevant for arbeidslivet en del av problemet for oss late studenter. Dersom foreleserne fokuserte mer på dette ville kanskje forelesning blitt opplevd som mer relevant og verdig vår oppmerksomhet, også før eksamenstiden.

En god foreleser må ikke bare evne, men også ønske å formidle stoff på en levende måte. Auditoriene våre er fulle av forelesere som kun står der under tvang, uten at universitetet stiller krav til at de skal gjøre mye utover å møte opp i nevnte auditorium. Skal man kreve at pensum leses før forelesning, må foreleser kunne tilby noe utover pensum: diskusjon, dypere forståelse, større sammenhenger. En god foreleser har nok faglig stolthet til å ville videreføre denne til sine studenter. Da nytter det ikke å ta ordet «forelesning» så alt for bokstavelig.

Kunnskapsdepartementet later til å være på vår side. De vil satse på bedre undervisningskvalitet, og belønning av forelesere som går den ekstra mila. Ved UiB kan forelesere allerede søke om tittelen «fremragende underviser», som kommer med en nevneverdig lønnsøkning.

Denne satsningen blir enda viktigere når man ser undervisningsløftet i sammenheng med NOKUTs undervisningsundersøkelse. Resultatene fra rapportene viser at begge parter må yte mer.

Forelesere må gjerne stille strengere krav til studentene, men da må studentene også få muligheten til å stille krav til foreleserne. For dette føles litt som å bli kalt lat av en person med liggesår. Vi kan kreve at de finner på noe annet enn å lese opp powerpoint-presentasjoner i to ganger 45 minutter. De kan kreve at vi stiller forberedt til forelesningene.

Undervisningen må bli bedre dersom foreleserne skal være konkurransedyktige i kampen om studentenes engasjement. Engasjementet er der, det er bare enkelte forelesere som ikke evner å få det fram i studentene sine. Derfor er det både viktig og riktig med et fornyet fokus på undervisningskvalitet. Dersom det viser seg at god undervisning, mer engasjerende forelesere og dermed mer engasjerte studenter kan kjøpes, håper jeg universitetene drar fram lommeboka.

Tvunget ut av jobben

TEKST: Martha Holmes ARKIVBILDE: Inga Skogvoll Rygg

Hilde Skeie har gått til sak mot Kunnskapsdepartementet etter å ha blitt omplassert fra lederstillingen ved Internasjonal seksjon.

– Det er en utrolig vanskelig sak, og det er en utrolig trist sak. For NTNU, for seksjonen og for meg, sier Hilde Skeie.

Hilde Skeie har vært leder for NTNUs internasjonale seksjon siden avdelingen ble startet opp for nesten 20 år siden. Hun fikk nylig beskjed om at hun skulle omplasseres fra stillingen mot sin vilje, til en stilling som seniorrådgiver i rektors stab. Nå har hun tatt saken videre til retten. Trond Singsaas, som har ledet NTNUs fusjonsprosjekt fram til nyttår, inntrådte i stillingen som leder for Internasjonal seksjon tidlig i januar, og skal ha stillingen midlertidig fram til juni. Dette meldte Universitetsavisa.

Under første runde i Sør-Trøndelag tingrett ble det avgjort at Skeie ikke får fortsette i stillingen fram til søksmålet mot NTNU er avgjort, slik hun selv ønsket. Det kom også fram at NTNU begrunner omrokkingen med at det skal ha vært personalkonflikter og problemer med arbeidsmiljøet ved seksjonen i flere år. Universitetsavisa melder at

ifølge Stein-Erik Jahr Dahl, som er statens advokat i saken, er det ikke forsvarlig å la Skeie fortsatte som seksjonsleder.

– Det er stor uenighet om det er et dårlig arbeidsmiljø eller ikke. Det er lite av sakens innhold som har kommet fram i pressen, og sånn skal det kanskje være. Internasjonal seksjon kan dessuten også vise til strålende resultater, sier Skeie.

For Skeie oppfattes omrokkingen som en degradering.

– Å framheve at en stilling i rektors stab er lavere status enn å være seksjonsleder vil jeg motstride. Det jobbes med politikk og strategier som avdelinger og seksjoner skal gjennomføre. Stabsmedarbeidere har ikke personalledelse, men de har faktisk i større grad mulighet til å utvikle seg faglig når de ikke har personalledelse, sa prorektor Berit Kjeldstad i retten, ifølge Unversitetsavisa.

NTNU-ledelsen har ikke ønsket å kommentere den pågående saken i media, men Kjeldstad har forklart for Universitetsavisa at lederbyttet ikke har noe med fusjonsrelaterte prosesser ved NTNU å gjøre.

Krever en og en halv million i erstatning etter vaskeulykke

Universitetet i Oslo krever 1,5 millioner i erstatning fra renholdsselskapet ISS etter at en vannlekkasje forårsaket av vasking skal ha ført til store skader på dyrt utstyr. Utstyret det skal være snakk om er et kjemisk analyseinstrument som sto i rommet under.

Erstatningen skal dekke reparasjonsskadene på utstyret og lønnen til de ansatte som måtte foreta reparasjonen. Ifølge et brev til ISS, skrevet av Kluge Advokatfirma, skal universitetet ha prøvd å få renholdsselskapet til å erkjenne erstatningsansvaret i halvannet år uten å lykkes.

ISS mener de ikke har utsatt saken.

– Vi har respondert umiddelbart på alle henvendelser. Når jeg ser på dokumentene, så er det de som har brukt elleve måneder på saksbehandling. Det kan dokumenteres, og det er helt feil at vi har utsatt dette, sa konsernsjef Hans John Øiestad i ISS til Universitas.

Kilde: Universitas

Vil ha campus i Midtbyen

Flertallet i formannskapet i Trondheim ønsker å sende et signal til NTNU om at Høyskoleparken ikke skal røres i det store utredningsarbeidet om ny campus som NTNU nå arbeider med.

– Formannskapet har tidligere vedtatt at vi ønsker en campusutvikling som sikrer NTNUs tilstedeværelse i Midtbyen for all framtid, sier Aps gruppeleder Geir Waage til Adressa.

Han understreker at campus må planlegges sånn at Høyskoleparken fortsatt skal være til bruk for byens befolkning. Høyres kommunalråd Berit Tiller krever at NTNU nå må planlegge nytt campus innenfor elveslyngen.

– Jeg ble provosert da jeg leste NTNUs beskrivelser i konkurransegrunnlaget de nå sender ut for å fortsette denne utredningen. Det er min klare

oppfatning at NTNU ikke har hørt på politikernes signaler i denne saken, sier Tiller.

Studenttinget ønsker også å få mest mulig av de nye universitetsbyggene i sentrum.

– Vi er uenige i det NTNU-styret har vedtatt om plassering av det nye universitetsområdet, sier leder Marte Øien i Studenttinget NTNU.

Kilde: Adresseavisen

ARKIVBILDE: Eivind Sandodden Kise

UiB vil gi lønnsøkning til gode forelesere

Universitetet i Bergen (UiB) er først ute med å innføre lønnsøkning til forskere som satser på undervisning. Dette tiltaket kan være blant de nasjonale kravene som snart blir innført, når den nye kvalitetsmeldingen kommer i slutten av januar. Dette skal bidra til at undervisning, framfor stort sett bare forskning, gir anerkjennelse i akademiske miljøer. Både NTNU og Universitetet i Tromsø (UiT) er i gang med planleggingen av tilsvarende ordninger.

– En god underviser er en som er opptatt av hvordan man best mulig kan bidra til studentens læring. Det innebærer læring gjennom diskusjoner, gruppearbeid, oppgaver og tradisjonelle forelesninger, sier viserektor for utdanning Oddrun Samdal ved UiB til NRK.

Kilde: NRK Hordaland

FOTO: UiB

Under Dusken fra arkivet

100 år siden

Trondhjems Teater.

Hr. redaktør. En «Indsender» har «tilfældigvis» lyttet til en telefonsamtale blandt en flok unge studenter. Disse har talt sig varme om emnet kunst, og i forbindelse med den om Trondhjems teater, Hadde den ærede «Indsenderen» gjort os opmærksom paa sin av os fængslede interesse, vilde vi med glæde ha utnyttet ham, og til vor fordel.

40 år siden

Dette ble drøftet på forrige møte. Dette er i grunnen vanskelig så lenge en er såvidt avhengig av ølsalget. Vi kommer til å skjerpe innsleppet, vi tolererer ikke at folk er «dritings» når de ankommer om kvelden. Folk som er fulle vil bli avvis på en fornuftig måte: man setter dem i en drosje eller venter til venner kommer og kan ta seg av dem. M.a.o. det samme som man har forsøkt før.

Men som sagt : når man skal leve av å selge øl er det er vanskelig problem.

20 år siden

Det er viktig at norske studenter drar utenlands for å få kunnskap om andre land og kulturer. Selvsagt. Men er det viktig at hjernevaskede eks-befaler, bortskjemte Høyrespirer (medlemmer i AUF) og ambisiøse unge kvinner slik NHO vil ha dem, «studerer» forholdene i land de ikke har et fnugg av kvalifikasjoner for å i det hele tatt ytre seg om? Nei da.

Trenger du tannlege?

Studenter får undersøkelse med to røntgenbilder for kun:

290kr

(Gjelder første besøk for nye pasienter)

dine tenner
tlf: 73 99 19 99

www.tannlegetrondheim.net

10%
Studentrabatt på alle tjenester

En av Norges største tannklinikker og fagmiljø for privatpraktiserende tannleger

Sentralt lokalisert på Trondheim Torg

MOHOLT STUDENT LIFE: Many of Trondheim’s exchange students live at Moholt student village.

Lack of contact with Norwegian students

Almost 30 percent of international students are never or rarely in contact with Norwegian students. They report it as the biggest drawback of their exchange to Norway.

TEKST: Ingeborg Nyrud FOTO: Linea Bancel

—The international students are overall very pleased with the quality of their studies, but we see that the contact between the Norwegian and international students could be better, says director Harald Nybølet of the Norwegian Centre for International Cooperation in Education (SIU).

A recent report by SIU shows that 29 percent of international students in Norway never or rarely are in contact with Norwegian students, and that the international students said they missed having contact with Norwegians.

This challenge is familiar for actors dealing with international students in Trondheim.

– It’s very easy for international students to end up in a community with other international students, and rarely meet up with Norwegians, says president Ane Sunniva Tvete of Erasmus Student Network (ESN) Trondheim.

This is SUPPORTED by the former leader of International Section at NTNU, Hilde Skeie.

– NTNU arranges an orientation week where the international students get to know each other, the university, and the city. After this, the students make acquaintances with Norwegian students on their

THE BUDDY PROGRAMME

- The purpose of the buddy programme is to integrate international students in Trondheim with Norwegian student life.
- A Norwegian student gets matched with an international student according to interests, language, gender, and campus.
- The programme is organized by the Erasmus Student Network.
- Enrolling in the Buddy program starts approximately three weeks before the semester begins. Matching will happen after demand or need after the first matching in January.

Source: www.trondheim.esn.no/buddy

own. This can be challenging for some, Skeie says.

The divide at Moholt

Many of Trondheim’s international students live at Moholt student village. Among them are the exchange students Cloé Faure (20) from France and Łukasz Pieczonka (23) from Poland, who share an apartment.

– I chose Norway as host country because I love skiing, the snow, and the landscape, but the weather is often bad in Trondheim, Pieczonka says.

He studies civil engineering at Gløshaugen, and believes Trondheim is a great city. But it has some drawbacks.

– It is a bit too expensive, and too dark during the winter, which you never really get used to, he says.

These reflections are shared by many other students, according to the report by SIU. Most students who choose to spend a semester abroad in Norway do so because of the good quality of the education, in addition to opportunity to spend time in the untouched nature. The high cost of living is one of the challenges during the exchange semester, according to respondents.

Faure points out that Trondheim is the perfect

city for students.

– Not too big, full of young people, and always calm, compared to my hometown Nantes, where everything is bigger and more busy, she says.

Both Pieczonka and Faure agree that the environment at Moholt student village is very good, and they are pleased with the facilities and activities they have at hand.

– Tonight is quiz night, for example, and I’ve been at the quiz almost every Wednesday last semester with my team, Pieczonka says.

Director of Communications Halvard Danielsen at Sit explains that Sit runs an activity house at Moholt student village.

– At Moholt, we keep the activity house open five days per week. The events hosted there are low threshold, alcohol free, and politically neutral so that no one should feel excluded, he says.

He also points out that Sit can improve their services, and emphasizes that they conduct surveys of all the international students each year in order to keep up with their needs.

Not enough Norwegian buddies

Many students join the ESN’s activities, in order to get to know both Norwegians and other international students. In Trondheim, ESN is made available for the whole body of international students from all countries, hosting events in Trondheim and planning trips around Norway.

– The international students are very grateful for the opportunity to make new experiences and learn new things. If we tell them that dry fish, or «tørrfisk», is Norwegian, they will try it because they are so interested in the Norwegian culture. We just need ►

IN NEED OF MORE NORWEGIANS: ESN-president wished that more Norwegian students signed up to be buddies for the international students.

It’s very easy for international students to end up in a community with other international students, and rarely meet up with Norwegians

ANE SUNNIVA TVETE
President of ESN Trondheim

Årsmøte for Pedagogstudentene i Utdanningsforbundet

Årsmøte NTNU:
Onsdag 8. februar klokken 17.00 i Utdanningsforbundet sine lokaler i Sommerveita 4-7, 7011 Trondheim

Årsmøte DMMH:
Tirsdag 31. januar klokken 17.00 på DMMH rom 1418

Kunne du tenkt deg et frivillig verv som gir deg mulighet til å påvirke studiet ditt? Da bør du møte opp på årsmøtet ved din institusjon! Alle medlemmer har talerett, forslagsrett, stemmerett og kan stille til valg.

Ta med en venn og bruk stemmeretten din! Tradisjon tro serveres pizza.

IKKE MEDLEM? SEND PS TIL 02014

to make it possible for them to learn about the culture, Tvete says.

In ESNs buddy programme, one Norwegian and one international student get teamed up as buddies, in order for them to meet up in their free time and form a potential friendship.

– The buddy programme is about students helping other students. We believe that both the international student and the Norwegian student will earn a lot by making a friendship; they will most likely learn about each other’s culture, she explains.

The statistics for the Buddy Programme shows that around 80 percent of the international students that applied for the buddy programme were paired with a Norwegian buddy last semester, totalling in over 300 pairs.

Tvete explains that she wished all of the international students could get a buddy, but that not enough Norwegian students sign up.

– We wish to offer something for everyone, so whether they got a buddy or not, everyone is welcome at all of our events, such as quizzes, hiking trips or curling. Hopefully that has been sufficient for them, she says.

Exchange students stick together

Faure and Pieczonka are happy to live with other international students at Moholt.

– I wanted to do an Erasmus exchange not only to discover Norway, but also to meet people from all over the world, and I definitely do that at Moholt, Pieczonka says.

Faure agrees, and adds that exchange students often live and do the same things while being in another country, away from home.

– Exchange students might travel a bit more around the country than Norwegians do, she says.

While it is a goal to get to know Norwegians in order to adapt to the life here, she goes on to say it is definitely easiest to get to know other international students.

– I tried avoiding French people at the beginning in order to practice my English and maybe get to know Norwegians, but I found myself with them not long after. It’s good to have someone like-minded when you are an exchange student living in a country you don’t know.

«INTERNATIONAL STUDENTS IN NORWAY - PERCEPTIONS OF NORWAY AS A STUDY DESTINATION»

· A report by the Norwegian Centre for International Cooperation in Education (SIU) that investigates how universities welcomes, integrates and educates the international students in Norway.

· The findings are based on answers from 2 623 international students in Norway.

· The main finding is that international students are very pleased with the quality of the studies, but that they have too little contact with Norwegian students.

Source: www.siu.no

I wanted to do an Erasmus exchange not only to discover Norway, but also to meet people from all over the world, and I definitely do that at Moholt

ŁUKASZ PIECZONKA
Exchange student at NTNU

LOVES THE LANDSCAPE: Cloé Faure and Łukasz Pieczonka chose Norway because of the beautiful landscape.

Slowly improving integration at Studentersamfundet

TEKST: Ingeborg Nyrud ARKIVFOTO: Hans Fredrik Sunde

Both Erasmus Student Network Trondheim (ESN) and the International Section of NTNU have been in meetings with Studentersamfundet over the years to better improve Samfundets role in the integration of international students.

President Tvete of ESN praises that Studentersamfundet now offers a six-month membership for exchange students, but says there is still a long way to go.

– Samfundet has debates at least every Saturday, but they are almost never held in English. Not even the Facebook events are written in English. It doesn’t exclude anyone to keep events in English, but it excludes almost all of the international students when it’s all in Norwegian, Tvete says.

The exchange students Cloé Faure and Łukasz Pieczonka have never participated on any of the debates held at Studentersamfundet. This is because they feel the debates do not apply to them as they are not held in English.

Faure explains that she has been to Studentersamfundet some evenings during her stay in Trondheim, and that she enjoys the good mixture of Norwegians and international students that one can meet there.

– If Norwegians are a bit hard to talk to during the classes at university, going out clubbing is a good alternative in order to talk to them, Faure says.

– Will keep expanding the contact

Leader Gabriel Qvigstad of Studentersamfundet in Trondhjem explains that they continually try to improve the usage of English, both with the information they distribute and the events they host.

– We are, among other things, working on an information brochure written in English that will be distributed to the students next fall. We are also thinking of having debate clubs in English, and we already host ISFiT, where most events are held in English.

Qvigstad says Studentersamfundet will keep expanding the contact with the international students.

– It is important for us to speak to the new

international students during the orientation week, and we will contact NTNU about distributing information about Studentersamfundet and what we can offer, Qvigstad explains.

Former leader of the International Section at NTNU and current senior advisor to rector Bovim,

Hilde Skeie, says that they will gladly engage in dialogue with Studentersamfundet regarding integration of international students again, after several attempts over the years.

– We would love to have Studentersamfundet as a part of the team, she says. **UD**

BESØK UTDANNINGSMESSEN!

- Bredt utvalg av norske utdanningstilbud
- Bedrifter og organisasjoner
- Studietilbud i utlandet
- Etterutdanning og kurs

- Foredrag med aktuelle tema: Fremtidens arbeidsmarked, utdanning i utlandet og studentøkonomi

Trondheim Spektrum
2.-3. februar 2017

Åpningstider
Torsdag 2. februar 09.00 – 16.00
Fredag 3. februar 09.00 – 14.00

Gratis for forhåndsregistrerte!
Hent gratisbillett på:
www.tautdanning.no

www.tautdanning.no

Må jobbe, men tjener for mye

Mange studenter får redusert stipend på grunn av inntekt eller formue over Lånekassens beløpsgrenser.

TEKST: Martha Holmes ILLUSTRASJON: Benjamin Drews

De etterlengtede Lånekassen-kronene som kommer inn på konto den 15. hver måned får deg sjelden til å tenke over at studielånet bygger seg opp, og om ikke lenge må betales tilbake. Det er lett å skyve fram til den dagen du skal ut i arbeidslivet. Likevel er det mange ting du gjør nå, som kan ha konsekvenser for hvor lenge du blir nødt til å betale ned på dette lånet. All basisstøtten du får utbetalt mens du er student, er nemlig i utgangspunktet et lån. Studenter som ikke bor sammen med foreldrene sine kan ha rett til å få omgjort 40 prosent av dette lånet til stipend. De fleste studenter er klare over at man ikke får lånet omgjort til stipend om man bor på samme adresse som sine foreldre. Samtidig finnes det også grenser for inntekt og formue som ikke alle studenter er like godt kjent med.

Et umulig regnestykke

Maria Hagen er fulltids masterstudent i idrettsvitenskap ved NTNU. En dag fikk hun en epost om at hun hadde oversteget grensen for hvor

mye man kan tjene i løpet av et studieår, og har som konsekvens av dette fått redusert andelen av lånet som gjøres om til stipend.

– Det er ikke noe gøy å få høyere lån fordi man jobber ved siden av studier, men jeg må jobbe for å ha råd til husleie, mat, og alt jeg trenger. I tillegg er idretten kostnads- og ressurskrevende blant annet i forbindelse med reising, og det må jeg tjene inn, sier Hagen.

Hagen synes det er leit å få redusert stipend på grunn av at hun jobber. Hun ser seg nødt til å jobbe så mye som hun gjør for å dekke alle utgiftsposter.

– Det er et umulig regnestykke i dag. Husleie må betales tolv måneder i året, og ikke alle har foreldre som kan bidra. Man må jobbe for å få det til å gå rundt, men så går man fort over grensa. Lån og stipend holder jo ikke tritt med kostnadsveksten i samfunnet, sier hun.

Dette kontrollerer Lånekassen

Har man en inntekt som overstiger en grense som

settes årlig, får man redusert stipend. Stipendet blir redusert med fem prosent av den inntekten som er over beløpsgrensen, per måned. For å beholde maksimalt stipend i 2017 er inntektsgrensen 172 597 kroner for enslige studenter som har mottatt støtte begge semestre.

En student vil heller ikke motta fullt stipend om man har for høy formue. Denne grensen settes også årlig, og er 392 662 kroner for enslige søkere i 2017. Stipendet blir redusert med to prosent av den delen av formuen som er over grensene, per måned.

– Er inntekten og formuen din høyere enn grensene som er satt, får du mindre stipend. Du får et vedtaksbrev når omgjøringen er gjort, med oversikt over hvor mye av lånet ditt som er gjort om til stipend, forklarer senior kommunikasjonsrådgiver Christin Dammen i Lånekassen.

I 2014 fikk 41 300 studenter, noe som tilsvarer hver sjettestudent, redusert utdanningsstipend på grunn av inntekt eller formue over beløpsgrensene. **UD**

Spaghetti Bolognese

TEKST: Benedikt Javorovic

FOTO: Lasse Georg Tønnessen

I italiensk tradisjon er ragù alla bolognese, eller simpelthen ragù, en tykk, kjøttbasert saus med rødvin og småhakket løk, og bare bittelitt tomat. Dette serveres alltid med tagliatelle eller annen tykk, flat pasta. Den versjonen vi er kjent med, som egentlig bare er en vanlig tomatsaus med kjøttdeig ligner lite på originalen. Denne oppskriften prøver å ha en fot plantet i begge verdener og gir deg en tykk og smakfull saus. I tradisjonell ragù brukes også gulrøtter og selleri, det kan gjerne tilsettes, jeg anbefaler da å sløyfe sjampinjongen. Hvilken pasta du velger å bruke er opp til deg. Jeg foretrekker å bruke spaghetti fra et butikkmerke, da dette er det billigste.

Den lange koketiden kan skremme bort noen, men dette er nøkkelen til alle gode sauser siden du gir smakene en mulighet til å blandes. Du kan gjerne lage større porsjoner og fryse ned. Det er også en perfekt rett hvis du har besøk. Den er lett å lage i store porsjoner, og du kan imponere med hvor lang tid du har brukt.

Serverer 4
Prep.: 20min
Kok: 2-6 timer

Ingredienser:

400 g kjøtt av storfe
1 stor løk
2 fedd hvitløk
200 g sjampinjong
1 boks (400g) hakkede tomater
2 ss tomatpuré
2 ss paprikapulver
1-2 ts kajennepepper (ønsket styrke)
2 ts sukker
1 terning kjøttbuljong
Salt (etter smak)
Pepper (etter smak)
Olivenolje
Parmesan
40 ml rødvinseddik (kan sløyfes)
1-2 laurbærblad (kan sløyfes)
Ca. 300 g pasta (rundt 70-100 g per pers er normalt)

Framgangsmåte:

1. Finhakk løk og brun den i en oljet panne på lav varme. Når løken begynner å bli myk kan du

tilsette finhakket hvitløk. Å steke grønnsakene på forhånd gir ekstra mye smak. Øk varmen på plata og tilsett kjøttdeigen.

2. Kok opp de hakkede tomatene, tomatpuré, salt, pepper, sukker, chili, og eddik i en gryte. Buljong skal egentlig løses opp i vann på forhånd, men det går like fint å slenge den i gryta med litt ekstra vann. I mellomtiden kan du steke opp soppen, tilsett den når den er ferdig. Etter at sausen har kokt opp kan den settes på lav varme for å stå og putre i noen timer. Den bør stå i minst 2-3 timer, men jeg lar den ofte stå dobbelt så lenge. Kan eventuelt krydres etter smak. Du ser at den begynner å bli klar når sausen blir tykk og deilig. Følg med på at den holder seg hydrert så den ikke brennes fast.

3. Kok opp pastaen med litt salt. Mange bruker olje i vannet, men dette har ingen effekt. Test gjerne pastaen underveis, du vil ha den akkurat riktig. Pasta er best når den er al dente, med litt tyggemotstand. Bland til slutt sammen pastaen og sausen. For ekstra mye smak tilsett en god dæsj extra virgin olivenolje. Toppes med revet parmesan.

VINTERUNIVERSIADEN 2017

• Finner sted fra 29. januar til 8. februar i Almaty, Kasakhstan.

• Er et av verdens største fleridrettsarrangement.

• Under OL i London 2012 var 94 av medaljevinnerne tidligere Universiadedeltakere.

• For å representere Norge må man oppfylle følgende kriterier:
- Være norsk statsborger.
- Født mellom 1989 og 1999.
- Studere ved høyskole eller universitet i 2017, eller ha avlagt avsluttende eksamen i 2016.

Kilde: studentidrett.no

FOTO: Sander Hvammen

FOLKSOMT PÅ TRIBUNEN: – Arrangøren venter mer enn 30 000 turister i løpet av Universiaden, så det kan bli bra trøkk på stadion, sier Anders Bjerkreim Furnée.

Fire NTNU-studenter tatt ut til Student-OL

Snart går Vinteruniversiaden av stabelen. Fire NTNU-studenter er tatt ut for å representere Norge i et av verdens største idrettsarrangementer i 2017.

TEKST: Ivan Olav Vulchanov, Audun Fegran Kopperud

FOTO: Privat

Student-OL, eller Universiaden som det også blir kalt, arrangeres annethvert år. Her konkurrerer cirka 2000 utøvere i tolv idrettsgrener. Arrangementet er et av verdens største idrettsarrangement, og har samme ramme og omfang som et vanlig OL.

– Jeg har ikke deltatt før, så jeg er veldig spent på hvordan det blir. Jeg har en følelse av at det blir en mye større opplevelse enn jeg kan forestille meg nå, sier student og skøyteløper Anders Bjerkreim Furnée ved NTNU.

Sammen med NTNU-student Marte Vatn skal han konkurrere på skøytearenaen Medeu i Almaty i Kasakhstan, en arena som ligger hele 1691 meter over havet. De er to av fire NTNU-studenter som skal representere Norge i Universiaden.

– Det at banen ligger såpass høyt kan bli en utfordring for oss, spesielt på de lengste distansene, forteller Marte.

– Lett å gå på en smell

De ankommer Kasakhstan bare noen få dager i forveien, så Vatn er spent på om kroppen rekker å venne seg til den tynne lufta i høyden.

– Jeg har verken trent eller konkurrert under slike forhold før, sier hun.

Verken hun eller Furnée har deltatt i Universiaden før, men Furnée mener han har gode forutsetninger for å gjøre det sterkt.

– Jeg har tidligere levert gode resultater i mellomhøyde, som er på cirka 1100 meter, men det er også lett å gå på en smell i den tynne lufta, sier han.

Furnée forteller at han nå gjør sine siste forberedelser med både Norgescup i Stavanger og, hvis han blir tatt ut, World Cup i Berlin. Den 31. januar står han på startstreken i Almaty for 5000-meteren, og da er Furnée sikker på at han kommer til å være i storform.

Venter bra trøkk på stadioen

Arrangementet er veldig likt et vanlig OL, men deltakerne er nødt til å ha tilknytning til et universitet. Furnée studerer marin teknikk på NTNU, men har fått innvilget 50 prosent redusert studieprogresjon for å få muligheten til å satse på skøyter.

Profesjonelle utøvere kan også delta dersom de er studenter. For fire år siden deltok både Mirko Nenzi, italiensk medaljør fra World Cup på 1000 meter, og Martina Sablikova, olympisk mester fra Sotsji-OL og mangedobbel verdensmester fra Tsjeckia.

– De herjet selvfølgelig på de distansene de deltok på, sier han.

I Norge er det få av de aller beste skøyteløperne som studerer, noe som gjør at de som ligger litt bak de aller beste får prøve seg i Universiaden. Det er en unik mulighet for disse til å oppleve så store idrettsarrangement.

– Jeg gleder meg veldig til å være med på et så stort arrangement. Det virker gjennomført, så jeg tror nok det kommer til å bli en stor opplevelse, sier Vatn og legger til at hun også er spent på å reise til Kasakhstan, hvor hun aldri har vært før.

Furnée forteller at Almaty er en av de viktigste

byene i skøytesporten, så forholdene ligger godt til rette. Det han imidlertid lurer mest på er hvordan ting er tilrettelagt utenfor skøytebanen.

– Jeg er spent på hvordan løperlandsbyen er, og maten vi får servert. Dessuten har jeg hørt at arrangøren venter opp mot 30 000 turister i løpet av Universiaden, så det kan bli bra trøkk på stadion, sier Furnée forhåpningsfullt.

Gode på tilrettelegging

Selv om NTNU er gode på å tilrettelegge for toppidrett, er ikke skøyter blant de mest populære idretten i studentmiljøet i Trondheim. Det har Vatn lagt merke til.

– Jeg er student ved NTNU, men likevel bor jeg store deler av året i Stavanger, hvor det er mye bedre treningsmiljø, sier hun.

Furnée er likevel helt sikker på at NTNU er det universitetet i Norge som tilrettelegger best for toppidrettsutøvere. Med gruppen Team NTNU for toppidrettsutøvere blir det tilrettelagt for at utøverne både skal kunne studere og drive med idrett. Der er det flere idretter som er sterkt representert.

– Av vinteridrettene er det helt klart langrenn som er sterkest representert, mens jeg bare vet om fire andre skøyteløpere som også studerer på NTNU. Men vi holder alle sammen et veldig høyt nivå, forteller Furnée.

I tillegg til Furnée og Vatn er også NTNU-studentene Jonas Riseth og Ole Sollien Hulbak tatt ut for å representere Norge i langrenn. **UD**

Jeg har ikke deltatt før, så jeg er veldig spent på hvordan det blir. Jeg har en følelse av at det blir en mye større opplevelse enn jeg kan forestille meg nå.

ANDERS BJERKREIM FURNÉE

SPENT PÅ HØYDEN: Marte Vatn er spent på hvordan kroppen takler å konkurrere 1691 meter over havet.

Sportsredaksjonen gir rødt kort til...

Esten O. Sæther - Dagbladet har et par sportskommentatorer som ikke alltid klarer å skille mellom journalistikk og talerør for maktpersoner. Denne gangen er det en annen type forvirring som slår til når Sæther i én og samme kommentar kritiserer utstrakt dopingmisbruk i blant annet Jamaica, og samtidig på poetisk vis hyller frelseren Usain Bolt som «enda en drøm om at det å løpe fortest er en gave og ikke et ran».

FIFA - Gaven som aldri slutter å gi. Flere var positive da Infantino ble valgt til ny FIFA-president. Den gleden tok fort slutt da man begynte å se spillet Infantino holder på med. Siste nytt er at den beviselig korrupte sjefen for CONMEBOL (UEFA for Sør-Amerika) er valgt til ny leder for FIFAs finanskomité. Oh happy days!

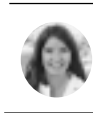
Ny landslagstrener - Skal vi se ... Solbakken? Nei. Bradley? Nei. Solskjær? Nei. Fagermo? Nei. Hmm. Er det nå man skal sende inn en søknad med Football Manager-spilling som en del av CV-en?

ILLUSTRASJON: Eirin Mari Fossey

Dragvollstudentene er alltid relevante

Ingrid Brandvik mener det er naivt å tro at framtidens samfunn klarer seg uten samfunnsvitere og humanister, og etterlyser framheving av disse fagene hos norske universiteter.

INGRID BRANDVIK
PR-medarbeider, Karrieredagen NTNU
Dragvoll 2017

Som førsteklassing på NTNU opplevde jeg å sitte i et auditorium på Draggvoll sammen med andre forventningsfulle medstudenter, og ble ønsket lykke til med jobbsøkingen av en humrende professor. Jeg håper at noen i det auditoriet tenkte «challenge accepted», men for å være ærlig tror jeg det var flere enn meg som forlot rommet litt mindre forventningsfull og motivert. I en årrekke har eliteuniversitetene i USA og Storbritannia framhevet humanistiske og samfunnsvitenskapelige fag, for å gi studentene to bein å stå på. Norske universiteter har ikke samme tradisjon, og dette registrerer studentene. Hvordan påvirker det norske humanister og statsviteres stolthet til faget?

Har du inntrykk av at samfunnet ikke har bruk for sånne som deg? At sånne som deg kan se langt etter jobb, fordi framtidens jobber skapes innen teknologi, helsevesenet og samtlige profesjonsstudier? Jeg er ikke her for å fortelle deg at de fleste humanister og samfunnsvitere blir headhunted til sine drømmejobber, for med unntak av teologene er det realiteten for de aller færreste. Men det er greit

å ha i bakhodet at det samme gjelder for de fleste nyutdannede i Norge, uavhengig av studieprogram. Personlig kan jeg ikke skjønne hvordan framtidens jobbmarked skal klare seg uten reflekterte og engasjerte mennesker, som forstår seg på et samfunn i konstant endring. Samfunnet trenger de som har utmerkede kommunikasjonsferdigheter for å skape balanse og forståelse mellom ansatte på de fleste arbeidsplasser! Det vil bli et stadig større behov for folk som forstår hvordan mennesker, organisasjoner og samfunnsforhold utvikler seg.

I en artikkel på nrk.no har Nils Martin Stølen fra SSB følgende beskjed til framtidens humanister: «Det vil helt klart bli stort behov for den type arbeidskraft. Den som har interesse for det, bør velge det. De som er i tvil, bør la være.» Det vil alltid være plass til dem som kan matche engasjement med kompetanse! Omtrent halvparten av bedriftene som deltok i kandidat- og arbeidsgiverundersøkelsen 2015 utført av TNS Gallup sa at de vektlegger personlig egnethet mest ved ansettelse.

I Tidsskrift for Samfunnsvitere fra 2012 påpeker Kyrre Lind, styreleder for Leger Uten Grenser Norge og utdannet historiker, at det ikke er noe problem å få seg feltjobb med utdannelse i humanistiske eller samfunnsvitenskapelige fag. Lind har selv vært på flere jobber i felt for organisasjonen,

etter at han hadde sitt første oppdrag for dem som logistiker i Pakistan i 2005. Videre påpeker han at det som er nyttig med en humanist eller samfunnsviter i felt, er tenkningen, det analytiske, og de organisatoriske arbeidsmetodene de bringer med seg. Lind forklarer at all analysen er en stor fordel når man skal gjennomføre et prosjekt i felt. I de norske departementene økte andelen samfunnsvitere fra fire til 22 prosent i perioden 1976-2006.

Marianne Løvdal, seniorkonsulent ved HF på NTNU, mener at studentene deres må «løfte blikket tidligere for å registrere egne interesser og egenskaper, og deretter tilpasse seg.» Seniorkonsulentene ved HF og SVT oppfordrer studentene sine til å i større grad benytte seg av eksisterende tilbud som karriere- og studieveiledning. Det er aldri for tidlig å begynne med nettverksbygging, som faktisk er gull verdt, sånn helt på ordentlig! Samtidig vil jeg understreke verdien av å delta på arrangementer og kurs hvor man i beste fall blir tilbudt drømmejobben, og i verste fall blir litt klokere på hva man ikke har lyst å jobbe med. Det er ikke naivt å tenke at humanister og samfunnsvitere er attraktive på jobbmarkedet. Derimot er det svært naivt å tenke at framtidens samfunn vil klare seg helt fint uten deres egenskaper og kompetanse.

Redd et barn i Afrika. I én uke.

Vurderer du frivillighetsturisme? Å tørre å være litt kritisk i forkant av reisen vil forhåpentligvis gjøre at du sitter igjen med en bedre opplevelse, skriver Julie Kristine Wood.

JULIE KRISTINE WOOD
Leder, SAIH Trondheim

Er du en av de som vurderer å kombinere utenlandsferien og frivillig arbeid, eller vil du jobbe frivillig i utlandet en lengre periode? Da er du ikke alene. Frivillighetsturisme er nemlig en økende norsk trend. Blant aktivitetene som tilbys av ulike organisasjoner og kommersielle aktører er deltagelse i miljørelaterte prosjekt, pass av ville dyr, og jobb på barnehjem. Det er tydelig at mange ønsker å gjøre en forskjell. Samtidig finnes det en rekke viktige, men muligens ubehagelige spørsmål man bør stille seg før man legger ut på en slik reise. Her er noen av disse.

Hvordan brukes pengene dine? I nyere tid har det dukket opp flere kommersielle selskap som tilbyr pakkereiser til opptil 7000 kroner i uka. Det er stor variasjon i hva denne avgiften blir brukt til. Tar for eksempel ledelsen ut store summer i profit? Har aktøren du reiser med en gjennomsliktig økonomi, så dette faktisk er mulig å sjekke? Overraskende nok er noen rett og slett ute etter å tjene penger på andres gode intensjoner. Kanskje du ville vurdert å reise gjennom noen andre om du hadde funnet ut av dette i forkant?

Vil du jobbe på barnehjem? Redd Barna har kommet med anbefalinger om å unnlate å velge prosjekter rettet mot barn, av hensyn til barns rettigheter. Dette begrunner de blant annet med at en rekke korttidsopphold der ungene knytter seg til nye voksenpersoner kan være skadelig for dem i lengden. Hva mener organisasjonen du vurderer å reise med om denne kritikken, og kan du stå for argumentene de bruker til å forsvare sin virksomhet?

Et spørsmål som muligens er enda vanskeligere er om du kunne gjort en større forskjell ved å donere penger til et lignende type formål uten å reise. Kunne jobben vært gjort like godt, eller bedre, av noen som ble ansatt lokalt? Samtidig kan en slik reise være starten på et brennende engasjement mot urett i verden for den enkelte. I tillegg har ikke nordmenns økte forståelse for andre kulturer akkurat blitt noe mindre viktig med årene.

Hvordan blir det frivillige arbeidet framstilt? Organisasjonene har et ansvar for hvordan de kommuniserer. Det blir for eksempel misvisende å påstå at man kan gjøre «en stor forskjell» på 14 dager. Dette kan skape et inntrykk av at man som norsk student sitter med kunnskap eller evner til å ordne opp i problemer som lokale ikke har kontroll over. Du kan også stille spørsmålsteget ved hvordan du

ønsker å framstille reisen din, for eksempel gjennom din facebookprofil. Nettet florerer med bilder av fremmede barn frivillige har møtt på reise. Ville du lagt ut lignende bilder av barn i norske barnehager?

Til syvende og sist er det organisasjonene som tilbyr slike reiser som bærer ansvaret for at virksomheten er bærekraftig og kommuniseres på en legitim måte. Samtidig er det opp til deg som

ønsker å jobbe frivillig i utlandet å stille de vanskelige spørsmålene. Å tørre å være litt kritisk i forkant av reisen vil forhåpentligvis også gjøre at du sitter igjen med en bedre opplevelse.

Onsdagsdebatten på Klubben 1. februar har temaet frivillighetsturisme. Arrangementet er i regi av SAIH Trondheim og Samfundet.

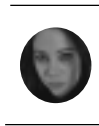

ILLUSTRASJON: Eirin Mari Fossey

Si «JA!» til dobbelt statsborgerskap

Norge må tillate at nordmenn som søker om statsborgerskap i et annet land også får beholde sitt norske, mener Aimée Leistad i Høyres Studenter Trondheim.

AIMÉE LEISTAD
Høyres Studenter Trondheim

Vi lever i dag i en globalisert verden. Flere nordmenn vokser opp, studerer og arbeider i utlandet, og flere utlendinger gjør det samme her. Likevel nekter Norge i utgangspunktet mennesker å ha dobbelt statsborgerskap. I 2005 førte en lovendring til at nordmenn bosatt i utlandet må si opp sitt norske statsborgerskap dersom de søker om å bli statsborger i et annet land. Dette fører til at de mister rettigheter i Norge, og hvis de returnerer hit må de søke på linje med alle andre som ønsker norsk statsborgerskap.

Høyres Studenter Trondheim mener at å tillate dobbelt statsborgerskap vil anerkjenne at det er naturlig og legitimt å kunne føle seg hjemme i Norge og et annet land samtidig.

Tall fra UDI viser at 52 prosent av de som får innvilget norsk statsborgerskap, likevel får beholde sitt gamle statsborgerskap. Dette viser at regelen er unntaket og ikke normal praksis. Gjennom dobbelt

statsborgerskap bekrefter man at det er ønskelig med bånd til andre land, og man viser ønske om å bidra positivt for begge landene. Høyres Studenter Trondheim mener at Norge skal følge praksisen fra blant annet USA, Sverige, og England, der nye borgere får beholde sitt opprinnelige statsborgerskap samtidig som de får innvilget nytt statsborgerskap.

I Sverige ble nettopp økt globalisering og det faktum at flere arbeider og studerer i utlandet, og derfor føler tilknytning til mer enn ett land, brukt som argument for å tillate dobbelt statsborgerskap. Derfor mener Høyres Studenter Trondheim at Norge bør legge til rette for at de som ønsker dobbelt statsborgerskap skal få dette innvilget.

Fordelene med å tillate dobbelt statsborgerskap er blant annet at norske barn med foreldre fra forskjellige land kan arve statsborgerskap av begge foreldrene, nordmenn beholder sine rettigheter i Norge uansett hvor i verden de bor, og mennesker som bor permanent i Norge kan få stemmerett ved Stortingsvalg hvis de får innvilget norsk statsborgerskap i tillegg til sitt originale.

Ulempene ved å nekte nordmenn og utlendinger med permanent oppholdstillatelse å inneha dobbelt

statsborgerskap, er at man taper rettigheter som for eksempel retten til å delta i Stortingsvalg, retten til å motta studielån og pensjonsavtaler med samme vilkår, og deltakelse i nasjonal toppidrett.

Det å oppgi sitt statsborgerskap sitter som regel langt inne for folk, selv om de bor i et annet land. Man føler seg gjerne norsk selv om man bor i et annet land og kanskje er gift og har barn der. Med dagens praksis har man flere eksempler på at mennesker som ønsker seg jobber i utlandet må ha statsborgerskap i det landet. Derfor mister de automatisk sitt norske statsborgerskap, og litt av sin identitet.

Høyres Studenter Trondheim vil at Norge innfører mulighet for dobbelt statsborgerskap. På den måten anerkjenner vi at nordmenn som bor i utlandet over en lengre periode er en ressurs som vi bør benytte oss av, ikke straffe ved å kreve at de oppgir sitt norske statsborgerskap fordi de også søker om å bli statsborger av et annet land. Høyres Studenter Trondheim sier ja til dobbelt statsborgerskap.

ILLUSTRASJON: Pernille Grimstad

FOTO: Thea Willoch Naestad

Selvstyre i Vest-Sahara

I 25 år har Frankrike motarbeidet folkeavstemningen om Vest-Saharas selvstendighet. Europeiske politikere har et ansvar for saharawienes frihet, skriver Johannes Bjartnes i Studenttinget NTNU.

JOHANNES BJARTNES
Internasjonalt ansvarlig, Studenttinget NTNU

Norske studenter har i mange år vist solidaritet med det Vest-Saharaiske folk. Denne uka viser studenter fra NTNU sin støtte til saharawiene gjennom å reise til Vest-Sahara, og aksjonere for deres rettigheter. Nå er det på tide at europeiske myndigheter stiller seg på folkerettens, menneskerettighetenes og saharawienes side.

I 1991 avgjorde FN's sikkerhetsråd at det skulle avholdes en folkeavstemning vedrørende Vest-Saharas uavhengighet fra Marokko. Siden da har FN-operasjonen Minurso vært til stede, og akkurat nå er det utplassert 219 militært og 241 sivilt FN-personell i landet. Minursos mandat er blant annet å organisere en rettferdig og korrekt folkeavstemning. Selv om flere mener det kan påvises menneskerettighetsbrudd gir ikke Sikkerhetsrådet Minurso mandat til å overvåke og rapportere om hvordan tilstanden for menneskerettigheter er i Vest-Sahara. I over 25 år har FN-styrker vært utplassert med et tydelig mandat om

å forberede landet på en folkeavstemning. Vi kan ikke vente lenger på denne folkeavstemningen.

Studenttinget ved NTNU vedtok i 2002 en resolusjon som klart gir uttrykk for støtte til saharawiene, og som krever at folkeavstemningen avholdes. Med Studentenes og akademikernes internasjonale hjelpefond, SAIH, i spissen reiste i fjor flere norske studenter til Vest-Sahara under kampanjen #RefereundumNow. Den kampanjene klarte å samle samtlige ungdomspartier i kravet om at det skal avholdes folkeavstemning. Det store politiske engasjementet rundt Vest-Sahara i Norge bidrar til å øke engasjementet og viljen andre steder i Europa.

Rett før jul avsa EU-domstolen en dom som kan bli avgjørende for EUs forhold til Vest-Sahara. Den omhandler hvorvidt Vest-Sahara, og produkter fra Vest-Sahara skal være en del av handelsavtalen mellom Marokko og EU. Domstolen tok en meget viktig avgjørelse som tvinger EU til å samle seg i sitt syn på Vest-Sahara. Det kan oppsummeres i to punkter: 1) EU og Marokkos handelsavtale omfatter ikke Vest-Sahara og 2) Polisario (Folkefronten for frigjøring av Vest-Sahara) er en rettmessig representant for det vest-sahariske folk.

Dette tvinger EU-landene til å bli enige om en politikk angående Vest-Sahara, og politikken bør være i tråd med den ferske dommen. Frankrike har nære bånd til Marokko, og ønsker en politikk mest mulig i tråd med deres ønsker. Sverige står i det motsatte hjørnet sammen med Nederland og Storbritannia. Dette bringer oss tilbake til hvorfor folkeavstemningen uteblir. Frankrike har vetorett i FN's sikkerhetsråd, og blokkerer dermed alle forslag om å la Minurso overvåke menneskerettighetene i Vest-Sahara. Det gir Marokko rom til å gjøre nærmest som de vil med å slite ut befolkningen i Vest-Sahara, og på den måten utsette folkeavstemningen helt til befolkningen ikke lenger orker å stå imot.

Det er derfor helt avgjørende at Norge, Sverige og andre land presser på for at Europa skal samle seg bak en politikk som tar hensyn til det saharawiske folket, og som ikke lar Frankrike hindre observasjoner av menneskerettighetsbrudd. I disse Trumpske tider er det helt avgjørende at flere og ikke færre land opptrer med folkeretten og menneskerettighetene i minne. Dette bør kunne forventes av Den europeiske union.

Johannes Bjartnes har tidligere hatt verv i Studentmediene i Trondheim.

SAMFUNDETLEDER

Gabriel Qvigstad, leder ved Studentersamfundet i Trondhjem

ILLUSTRASJON: Astrid Bohler

Vi trenger exphil og etikk

«For eller mot exphil?» var tema på onsdagsdebatten 18. januar. Nå bør debatten dreie seg om hvordan man kan gjøre exphil og etikkutdanningen bedre.

Fakta og kunnskap blir for tiden satt under press på en ny måte. Dette via falske nyheter og argumenter basert på følelser, i tillegg til dårlig bruk av statistikk og kildekritikk. Meningsutvekslingen blir mye mer effektiv når man kan stole på hverandres argumenter. Men hvordan skal man verifisere fakta? To tiltak på universitetsnivå må iverksettes for å holde tritt med dagens samfunnsutvikling.

For det første: Man trenger et utvidet perspektiv på universitetsstudier ved NTNU med filosofi- og vitenskapshistorie, samt etikk og samfunnsspørsmål. Dette i tillegg til å ta opp ulike syn på natur, vitenskap, moral, politikk, samfunn, rasjonalitet, og argumentasjon. Avsnittet du nettopp har lest er et revidert utdrag fra beskrivelsen av NTNUs exphil-emne. Jeg støtter helhjertet opp om NTNUs vedtak om at obligatorisk exphil blir inkludert for de tidligere høgstudiene fra og med høsten 2019.

For det andre: I et nytt, komplisert medielandskap, og med et økende behov for verifisering av data, må også universitetets forskere inkluderes. Gjennom tverrfaglige forskningsprosjekt bør NTNU benytte teknologi, samfunnsvitenskap og informasjonssikkerhet for å utvikle metoder for å verifisere fakta og data. Det ville vært kunnskap for en bedre verden, det!

Disse tiltakene gjør at man kan stole på hverandres argumenter og premisser i meningsutvekslingen. Da blir dialog, diskusjon, og debatt mer fruktbar. I tillegg kan vedtatte sannheter bli lettere å utfordre, og upopulære standpunkt vil kunne bli tatt mer seriøst hvis argumentene er gode. I hvert fall kan man håpe på det.

Debatten så langt har hatt fokus på «for» eller «mot» exphil. Nå må vi heller snakke om hvordan

exphil og etikkutdanningen kan gjøres bedre. Å sette emnet senere i studieløpet (ref. Dusken.no 18.01, debattinlegget «Feil plassering av exphil»), i tillegg til å inkludere mer etikk (ref. Samfundetleder om etikk) vil etter min mening være gode tiltak. Dagens innhold må aktualiseres og vurderes.

Studentenes evne til å lære seg nye ting i en raskt skiftende verden blir viktigere enn å pugge pensum. I prosessen der man skal lære raskere, blir kildekritikk og evnen til å anvende kunnskap riktig helt essensielt. Skal nasjonen bygges på kunnskap og teknologi, må vi i det minste vite hvor den kommer fra.

DEBATTKALENDER

24. JANUAR

Når: 19.00

Sted: *Stammen Café & Bar*

Norge – en skogimperialist? Naturvernforbundet i Trondheim inviterer til debatt rundt norsk politikk for skogbevaring, og Oljefondets investeringer i blant annet Brasil. Innledere er Marte Fandrem fra NTNU Vitenskapsmuseet, Mathilde Enkerud fra Latin-Amerikagruppene i Norge, og Hallgeir Opdal fra Naturvernforbundet.

25. JANUAR

Når: 18.00

Sted: *Sommertveita 4-6*

8. mars-komiteen i Trondheim inviterer til parolemøte for årets 8. mars-tog. Her skal parolene for folketog 8. mars 2016 vedtas. Både enkeltpersoner og organisasjoner kan sende inn forslag til paroler.

26. JANUAR

Når: 19.00

Sted: *Kulturtorget, Trondheim folkebibliotek*

Er barnevernet for strengt? Litteraturhuset i Trondheim inviterer til debatt rundt dette temaet. Deltakere er blant andre Bente Heggem Kojan fra NTNU, Heidi Klokkervold fra Felles-organisasjonen, Marit Sanner fra Forandrings-fabrikken, advokat Venil Katharina Thiis, og Jo Røed Skårderud fra Klassekampen.

28. JANUAR

Når: 19.00

Sted: *Storsalen, Studentersamfundet*

Samfundsmøte: Makteliten. Hvem er eliten i Norge, og hvor ligger den politiske makten? Studentersamfundet setter søkelys på disse og flere spørsmål, og har blant andre invitert Aksel Braanen Sterri fra Dagbladet og Marianne Nordli Hansen fra Universitetet i Oslo.

30. JANUAR

Når: 18.30

Sted: *Litteraturhuset, Sellanraa*

Religion og politikk – hvor går veien videre? Samarbeidsrådet for tros- og livssynssamfunn Trondheim inviterer til debattsamtale om religion i offentligheten. Deltakere er blant andre Berit Hagen Agøy fra Den norske kirke, Ervin Kohn fra Det Mosaiske Trossamfund Oslo, Jens Brun-Pedersen fra Human-Etisk Forbund, og Ingrid Rosendorf Joys fra Den katolske kirke/ Samarbeidsrådet for tros- og livssynssamfunn.

31. JANUAR

Når: 19.00

Sted: *Rådhusalen, Trondheim folkebibliotek*

Flukten fra Syria: Forfatter Linn Kongli Hillestad vil sammen med to av de syriske flyktningene hun har skildret i sin bok diskutere temaet med journalist Aagot Opheim fra Adresseavisen.

Spar penger

Kjøp og selg pensum brukt!

iBok.no

STUDENTKVITTER

Følg oss på twitter.com/dusken.no

Hi everybody! Back to the original handle. Is this thing still on? Michelle and I are off on a quick vacation, then we'll get back to work.

@BarackObama

Trumps tale viser hva vi har i vente. Hvor lenge skal flertallet i norsk politikk insistere på at alt blir som før?

@audunlysbakken

SM ble pissa på, så da pisser de videre på ARK #Samfundsmøte

@Bentsjef

Når politiet lærer studentene hvordan sette opp lyssky virksomhet på darknet, da vet du at du er på #samfundsmøte

@Premiubants

...at kan ikke vi, de privilegerte studenter, være elitister med ett sted. Vårt sted! Der vi kan gjøre narr av den gemene hop? #samfundsmøte

@Spitposten

Trump foreslås som verdas mest postmoderne person. Eg ventar i spenning på post-postmodernismen #samfundsmøte

@BjorkOle

“Ærede Storsal, hvem skulle trodd at to kvinner kunne noe om data” #samfundsmøte

@hoow

... at likestillingen er fraværende. Tror vi må kvotere inn flere mannlige innledere. #samfundsmøte

@Spitposten

Møllenberg: En noe beklemt melder har rotet bort nøkkelen til sine håndjern – venninnen har nå vært fastlåst en stund – vi bistår!!

@politiOpsSTPD

Nattens gladsak – muligens ikke for alle. Standard håndjernsnøkkel passet ikke, så nå forsøker vi med avbitertang.

@politiOpsSTPD

Oppdraget utført.

@politiOpsSTPD

Overhørt på Dragvoll: “Enkel eksamen i dag. Skrev 27 sider på 3,5 timer”. #fuckdet

@L_Kronoz

Mulig studentene på Gløshaugen er skolesmarte, men smart nok til å bruke reflekser er de ikke. #Gløshaugen

#Trondheim

@vegarp1

HOLD DEG OPPDATERT PÅ
STUDENTLIVET I TRONDHEIM

DUSKEN.NO

FOTO: Linea Blancel, Hans Fredrik Sunde, Vanja Thrones, Tore Becker og Rasmus Liestøl

Kuk.pdf

Ubrukelig student (23) ber tynt om lønnet arbeid.

TEKST: Nora Rydne

ILLUSTRASJON: Trude Telle

Som student er du kanskje på samme sted i livet som jeg er nå: jobbsøkestadiet. Enten du er en av stakkarene som må ut i fast jobb, eller bare søker sommer jobber, er det et like mørkt sted. Et håpløst, øde hull, fylt med angstsvette og vanlige ord som «framoverlent» og «sulten» fullstendig tatt ut av kontekst.

Jeg er ikke her for å hjelpe deg. Det har du internett til. CV-nerden og andre Nav – finansierte blogger kan gi deg all verdens tips du aldri kommer til å følge. CV-nerden vil at du skal være entusiastisk. Skrive at du jammen holdt på å falle av stolen, så glad ble du av denne stillingsutlysningen. Over mitt lik, tenker du. Forhåpentligvis.

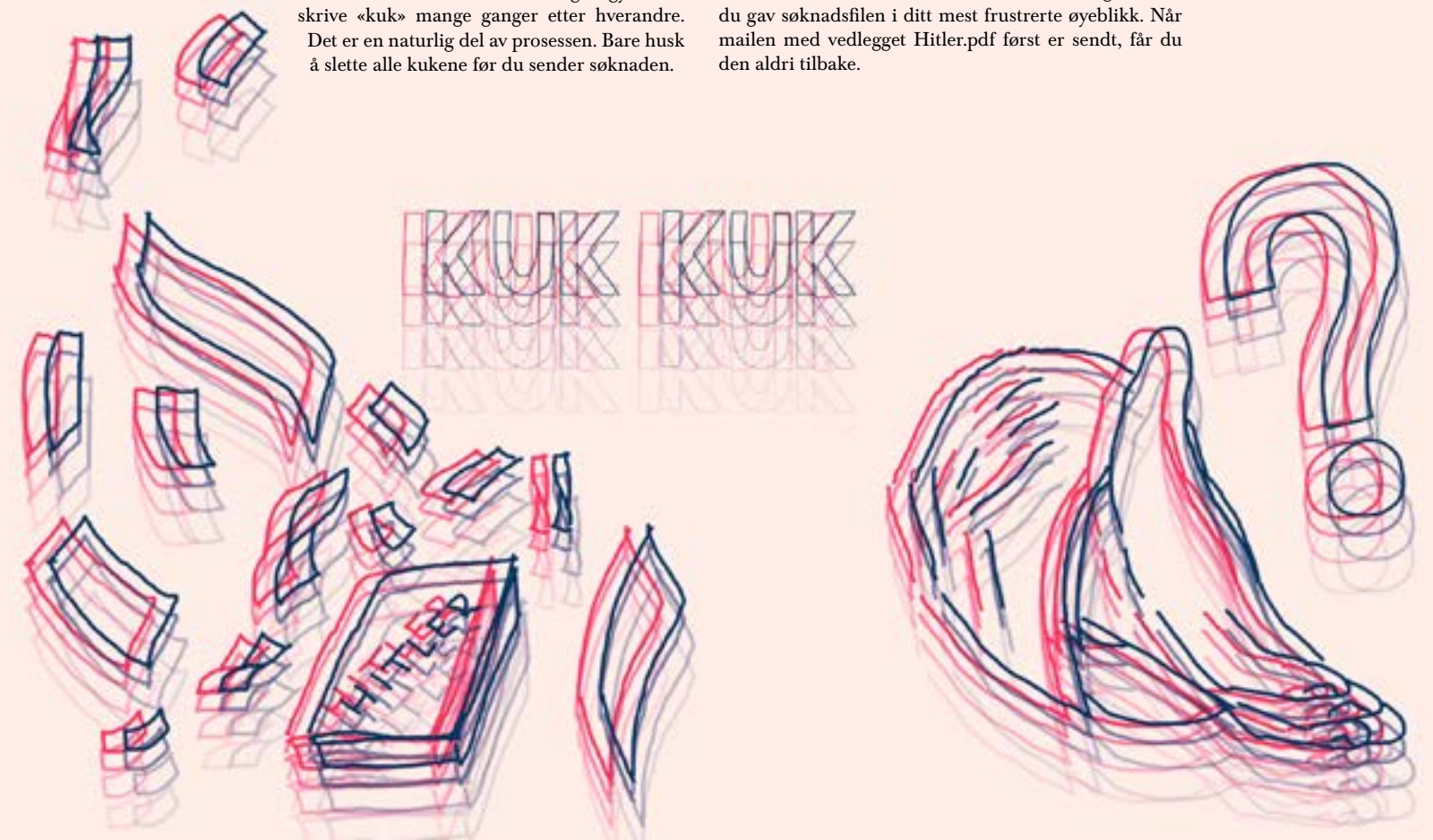
Du føler deg allerede uvel? Godt. Nå skal du skryte hemningsløst av deg selv, men for all del ikke på en i overkant skrytete måte. Janteloven oppheves ikke bare fordi du er fattig. Dessuten gjennomskuer de fleste at du, udugelige student, ikke er utpreget god til noe som helst. Dessuten tror ingen på at du er utadvendt og livlig. Bare hjørnesittende ludospillere skriver sånt. Slutt. Hold balansen. Du er et fullstendig kapabelt, kvalifisert nek.

Det er nå du blir frustrert og begynner å skrive «kuk» mange ganger etter hverandre. Det er en naturlig del av prosessen. Bare husk å slette alle kukene før du sender søknaden.

Gå videre til å forsøke å forklare hvorfor du både kan og vil jobbe for akkurat denne arbeidsgiveren, som om du ikke sender samme søknad til absolutt alle. Man går ikke frivillig gjennom denne skriveprosessen flere ganger enn man må. Dette er delen der alt du skriver enten blir teit eller tørt. Du vil bare ha dem til å innse at du er en hyggelig type som liker fredagspils. At du kommer til å jobbe like hardt uansett hvor mye eller lite du respekterer firmaet, så lenge de gir deg penger. Husk da at ingen egentlig bryr seg om deg. Søknaden din har størst sannsynlighet for å ende i søpla, uansett.

Etter en ny runde med å skrive profaniteter mange ganger på rad har du omsider nådd kvalifikasjonsdelen. Hva er du god til, utover ølkonsum og mer eller mindre vellykkede skippertak? Få et lettere sammenbrudd mens du forsøker å påstå at exphil ga deg evnen til å forstå komplekse prosesser i samfunnet, og at eksperter i team utviklet deg som teamplayer og medmenneske.

Nå gjenstår det bare å trygle om jobben på en noen lunde profesjonell måte. Avslutt med en lite overbevisende setning om at disse folka virkelig trenger akkurat deg. Fortell deg selv at søknaden din absolutt ikke lukter desperasjon lang vei. Helt til slutt må du for all del huske å endre det midlertidige navnet du gav søknadsfilen i ditt mest frustrerte øyeblikk. Når mailen med vedlegget Hitler.pdf først er sendt, får du den aldri tilbake.

Den nye folkesporten

«Det er ikke jeg som har begynt, det er de andre som har sluttet», sa en gang Arne Næss om klatring. Nå kan det virke som stadig færre i Trondheim slutter med denne lekne aktiviteten fra barndommen.

TEKST: Sindre Cottis

FOTO: Sindre Cottis, Sigurd Vaagland

I våre yngste dager måtte vi vel alle strebe med å klatre opp til stolen, og når vi ble eldre prøvde vel alle å komme seg til topps i diverse trær. Slik aktivitet har gitt rom for mang en spennende og morsom opplevelse, samt god trening. Etter hvert som vi alle vokser opp blir det fort mindre av slik aktivitet. Mindre lek. Istedenfor blir fysisk aktivitet noe man får unnagjort med regelmessige joggeturer eller rutinepregede økter på nærmeste treningssenter.

Populariteten til buldring, klatring over lavere høyder uten sikring, tyder på at sporten tiltrekker seg folk fra alle samfunnsgrupper, inkludert studenter. Som følge av stadig økende etterpørsel finnes det nå to store senter for buldring i Trondheim by. Det første rene buldresenteret i byen var Trondheim Klatresenter, og i sommer fikk byen sitt andre store senter, Trondheim Buldresenter. Hvert på nærmere tusen kvadratmeter.

HAR DET BARE GØY. Blant de som er blitt bitt av basillen blir lekenheten over aktiviteten ofte trukket fram som noe av det beste.

– Jeg merker jo ikke at jeg trener, for jeg har det jo bare gøy her. For min del er dette den perfekte treningsform, sier Niklas Engebretsen.

Han studerer bygg og miljøteknikk, og er en av stamkundene ved Trondheim Klatresenter. Han sitter henslengt i en sofa og drikker kaffe sammen med Ida Myklebust, som studerer maskin. Det er lite som tilsier at disse to er midt i en treningsøkt.

– Jeg trener også på vanlig treningssenter, men det er mye kjekkere å være her. Dette er sosialt og gøy på en helt annen måte, slenger Ida inn.

To kommende samfunnsøkonomer, Thea Heiene og Oda Longvastøl, framhever også lekenheten ved buldringen.

– Buldringen er jo en bra måte å bevege seg på, men jeg gjør

dette mest av alt fordi det er så gøy, og ikke minst sosialt. Jeg tenker egentlig ikke over at jeg trener når jeg er her, sier Thea.

Oda, som har klatret noe mindre enn Thea, er helt enig i hennes konklusjon.

– Treningseffekten er heller en positiv bieffekt av å være her, sier hun.

– Som kommende samfunnsøkonom synes jeg også det er godt å se at så store deler av befolkningen generelt er i bevegelse. Jeg har lært at det rent samfunnsøkonomisk sett er gunstig, fortsetter hun stolt.

Thea måper av beundring over sin venns kunnskap.

Blant brukerne har ikke aktivitetens økte popularitet gått ubemerket hen. Man kan tydelig skimte ambivalente følelser til den voksende populariteten.

– Ja, jeg har merket at det har blitt flere som buldrer her nå enn tidligere. Det er sikkert fordi det er en jævlig kul ting å drive med. Kanskje litt fordi kaffen er gratis her, hva vet vel jeg. Men det er kult at så mange driver med det. Da blir fort tilbudet bedre. Samtidig er det litt lame når man må stå i kø, sier Jonas Karlsen, en 21 år gammel maskiningeniørstudent fra Kalvskinnet.

UT AV BUNKERSEN. Are Ryvarden, en av de ansatte ved Trondheim klatresenter, sjonglerer elegant mellom å betjene resepsjonen og å spille et sett sjakk.

– Vi har holdt til i dette lokalet i nærmere tre år nå. Før det var vi i et lokale vi kalte Dora, også kalt Bunkersen. Man fikk følelsen av å være i en bunkers, humrer han.

– Etter hvert måtte vi flytte fordi det ble for trangt der. Hadde vi hatt så mange som det er her i dag på Dora ville vi alle stått skulder til skulder, sier Are, til bekreftende latter fra alle sjakktilskuerne.

På spørsmål om det er mange studenter som er innom må han tenke seg litt om.

– Jeg klarer ikke å oppdrive noen konkrete tall på det, men man ser det jo. Jeg trenger for eksempel ikke å bli fortalt at det er eksamenstid. Det ser jeg ved at det er mye færre folk her.

FULLT KJØR FOR NYE TRONDHEIM

BULDRESENTER. I mai 2016 fikk Trondheim

nok et stort senter for buldring. Det nyoppstartede senteret, Trondheim buldresenter, er fylt opp av buldrevegger innenfor et lokale på et drøyt mål. I det man går inn i lokalet er det umulig å ikke se likheter mellom de to stedene. Noen streber seg opp etter veggene og andre sitter henslengt i sofaer, snakker og drikker kaffe. Akkurat som ved Trond-

heim Klatresenter. Som ved Trondheim klatresenter ser man også folk i alle aldre.

– Fra og med oppstarten har det vært fullt kjø her. Det er særlig bra med folk på kveldstid, og det er generelt mange studenter her på hverdager. I helger ser man spesielt stor variasjon i besøksmassen. Da er det alle slags folk her, sier en ivrig Simon Stenga, en av de ansatte ved det nypoppstartede buldresenteret.

– Buldring er morsomt for alle, uavhengig av nivå, mener han.

SITS BULDRETILBUD. Et annet fellestrekk ved disse to klatresentrene er at de er utenfor Sit. Allikevel trenger ikke de som har brukt opp hele treningsbudsjettet på Sit-medlemskap å fortvile dersom de ønsker å begynne med buldring. Treningssenteret på Gløshaugen har et velfungerende buldrom som er åpent for alle Sit-medlemmer. Den 24 år gamle doktorgradskandidaten Daniel Morton har bare lovord å si om buldrommet til Sit.

– De andre sentrene er kjempefine de også, men i tillegg til at dette rommet er veldig flott, så er det også det mest praktiske. Etter en dag med jobb på Gløshaugen er det veldig lett å stikke nedom her for å buldre litt før jeg drar hjem.

Forskjellen mellom de to andre sentrene og buldrommet til Sit er påfallende. Atmosfæren er langt roligere her. Det er nå kun tre stykker i rommet, alle i 20-årene, og samtalen dreier seg om utendørsklatring. Det er det de trener for. Daniel kobler telefonen sin til musikkanlegget og setter på sin egen musikk.

– Nå som det er to store senter i byen hvor de fleste buldrer så er det også sjeldent trangt her. Det er behagelig, avslutter han. **UD**

Tilbake til politikken

Fjoråret ble preget av mye fokus på fusjon og omstrukturering. Marte Øien ser fram til å jobbe nærmere studentene igjen.

TEKST: Karoline Bernklev FOTO: Jonas Halse Rygh

Det er starten på et nytt semester, og Gløshaugen er allerede full av studenter. På Studenttingets kontor i andre etasje på Gamle Fysikk planlegger Marte Øien ukens gjøremål som ny leder. Hun og fire andre diskuterer om det er nok kaffe igjen på kanna til en kopp til.

– Ja, det er bare å sette seg i sofaen så kommer jeg snart, sier Marte.

Hun smiler og peker mot møterommet hvor det står en stor, svart sofa. Etter noen minutter setter hun seg ned med meg og kommenterer at sofaen er så myk at man virkelig synker ned.

STUDENTENES STEMME. Marte har vært politisk engasjert siden hun var 15 år, og har gått inn og ut av forskjellige verv siden det. Da hun begynte på Høgskolen i Sør-Trøndelag startet hun sin studentpolitiske karriere som fag- og forskningspolitisk ansvarlig i Studentparlamentet der. I jobben sin er Marte opptatt av at studentene skal få mer innblikk i hvordan Studenttinget jobber, og ønsker å få fram at de er der for å hjelpe dem.

– Vi sitter i alle råd og utvalg som tar avgjørelser som berører studentene, som for eksempel ansettelsesprosesser. Vi sitter også fast i dekanmøtene som er en gang i uka, hvor rektor og dekanene diskuterer alt som rører seg på NTNU.

MARTE ØIEN

Alder: 26 år.

Fra: Ålesund.

Aktuell med: Ny leder i Studenttinget NTNU.

Leser: Når det mørkner av Jørn Lier Horst.

Ser på: Suits.

Marte har en mild og rolig stemme, og det er tydelig at hun vet hva hun snakker om.

– Det er klart at det tar tid å få gjennomslag for ting. Det er mange prosesser og det er mange ledd hver sak skal gjennom, for det er mange som jobber på NTNU.

For Studenttinget ble fjoråret i stor grad preget av fusjonen. Marte forteller at de nå er opptatt av at alle tilhører samme skole, og de jobber derfor hardt for å skape en fellesskapsfølelse.

– Vi har fått en helt ny struktur på Studenttinget fordi vi har vært nødt til å sammenslå det som tidligere var fire studentdemokratier. Da har vi hatt mye fokus på hvordan vi skal klare å få det til på best mulig måte og allikevel være inkluderende overfor alle.

Hun lener seg fram og gestikulerer, men stemmen er fortsatt rolig.

– Det var en lang og tung prosess hvor det hele ble avgjort i høst. Studenttinget som satt i fjor var tålmodige på møter og tok veldig gode avgjørelser, så vi er alt i alt veldig fornøyd med hvordan studentdemokratiet har blitt.

TENKE SELV. Marte kommer fra en militærfamilie, og forteller at hun har flyttet mange ganger.

– Jeg liker å si at jeg er fra Ålesund, hvis man skal ha et sted å kalle hjemme. ►

– Det er også viktig å ta pause når man trenger det. Vi er ikke supermann, noen av oss.

GOD VENNEGJENG: Marte er opptatt av at studentene skal vite at det alltid er noen de kan snakke med, enten hos Studenttinget eller hos Sit.

– Det er klart at det tar tid å få gjennomslag for ting. Det er mange prosesser og det er mange ledd hver sak skal gjennom, for det er mange som jobber på NTNU.

Jeg pleier å si at jeg er sunnmøring.

Hjemme har Marte blitt utfordret av foreldrene til å tenke selv, og hun smiler lurt når hun blir spurt om det er her engasjementet kommer fra.

– Jeg vil tro at jeg har med meg litt hjemmefra, ja. Jeg har foreldre som har vært flinke til å stille kritiske spørsmål, så man er nødt til å komme med litt reflekterte svar. Man kan gjerne ta en diskusjon hjemme, sier hun.

Siden hun bruker mye tid på kontoret spiller Studenttinget en stor rolle også i det sosiale livet hennes. Hun ler litt .

– Vi liker jo å se på oss selv som en litt sånn dysfunksjonell familie her

SKIFTE FOKUS. Selv om det er stor åpenhet blant de ansatte i Studenttinget synes Marte det er skummelt å si noe om hva hun ønsker å gjøre annerledes enn forrige leder.

– Det er klart at jeg har konkrete mål og planer. Jeg har veldig lyst til at, hva skal jeg si, den jevne student på NTNU skal få med seg hva vi driver med og hvem vi er.

For å få til dette tror Marte det er viktig å gjøre seg mer synlig, både på skolen og i sosiale medier.

– Jeg tenker at vi kan være flinkere til å være synlige blant studentene og bare slå av en prat. Vi kan også stå på stand og ha gratis kaffe, uten å måtte promotere ting, men heller bare for å se hva som rører seg.

Hun mener det er viktig å huske på at det er flere

campuser enn Gløshaugen, og at de må prøve å være synlige overalt.

– Vi kan også være flinkere til å bruke facebook-sida vår og vise hvilke saker vi får gjennomslag for. For det er en del i løpet av året.

Marte håper også at de klarer å jobbe mer med politiske saker, og at det etter hvert kan handle mer om hva studentene ønsker.

– Det er klart, de siste årene har vært veldig fusjonsprega. Det her blir et år hvor vi kan ha litt mer fokus på politikk igjen, så det vil bli løfta en del mer politiske saker i Studenttinget.

ENGASJEMENT. Det å engasjere seg i noe mener Marte at er en viktig del av studietiden. Hun synes det er bra at vi har så mange studentorganisasjoner å delta i.

– Jeg vil nesten tørre å påstå at uansett hva du engasjerer deg i, om det så er rumpeldunk – som jeg egentlig synes er fascinerende og har veldig lyst til å prøve – så finner du det.

Hun tenker seg om og får et mer alvorlig drag over ansiktet.

– Det er også viktig å ta pause når man trenger det. Vi er ikke supermann noen av oss. Vi har alle møtt på den ene fartsdumpen etter den andre, og jeg tror ting blir lettere å takle hvis du har noe å engasjere deg i utenom studiene, sier hun

Hun innrømmer at hun ikke er så flink til å ta seg nok pauser selv, og forteller at hun ofte kan ta med seg jobben hjem.

– Men vi er flinke til å passe på hverandre her. Ser vi at det er noen som har litt mange jern i ilden så minner vi hverandre på at det er lov til å ta pauser.

HØNEMOR. Marte har full kontroll når hun snakker om hva Studenttinget jobber med og hva de kan gjøre bedre, men når hun skal finne ordene for å beskrive seg selv er det litt vanskeligere. Hun kikker tenkende ut i luften før hun svarer.

– Jeg tror først jeg vil beskrive meg som veldig positiv og glad, stort sett alltid smilende og fornøyd. Jeg er også litt desorientert av meg, jeg eier ikke retningsans i det hele tatt.

Hun bruker ikke lang tid på å komme på et eksempel.

– Første gang jeg skulle på Gløshaugen og finne fram til Stripa – jeg skulle ikke lenger enn fra Handelshøyskolen, altså opp bakken – så gikk jeg i en halvtime før jeg måtte ringe konsulenten min og spørre hvor jeg var.

På leting etter et siste ord for å beskrive seg selv må Marte tenke seg nøye om. Det ender med at hun går og spør de andre på kontoret, og når hun kommer tilbake etter noen minutter smiler hun.

– De var enige i at jeg er blid og positiv og i at jeg ikke har retningsans. Det siste var visst hønemor.

Hun ler litt og kikker ut av vinduet mot Sentralbygget på andre siden av gata, før hun ser på meg igjen.

– Så kan man jo velge selv hva man legger i det, avslutter hun med et lurt smil. **UD**

ISFiT mangler enda sengeplasser

Som student kan du utvide horisonten ved å åpne boligen din under årets festival.

TEKST: Martin Gundersen FOTO: foto.samfundet.no

Den 9. februar starter fredsfestivalen ISFiT. Søndag 22. januar mangler de enda 240 sengeplasser for tilreisende studenter. I år skal 460 studenter fra over 100 land delta på festivalen, som arrangørene selv sier er verdens største tematiske studentfestival.

Vennskapsbånd for livet

Ifølge ISFiT-president Kristine Bjartnes blir de som har festivaldeltakere boende hos seg ofte ekstra involvert i festivalen, og mange knytter bånd for livet.

– Jeg har truffet mange som har vært verter for ISFiT opp igjennom, sier Bjartnes.

For ikke lenge siden møtte hun blant annet en vert som hadde vært i bryllup hos en som var deltaker på 90-tallet.

Blir du vert for ISFiT kan du ifølge Bjartnes forvente å ha en engasjert student boende hos deg.

– Studentene som kommer til Trondheim ønsker å bidra til noe godt i verden. Mange av dem er utadvendte og søkende etter nye opplevelser.

Vertskapsordningen er en sentral del av festivalen og bidrar til at Trondheim kommer tettere på verden ellers. Som vert kan du selv ønske kjønn, land og språk. For de som kan et fremmedspråk fra før, kan en deltaker hjelpe til å holde det ved like. Andre bruker ordningen for å lære mer om land de synes er spennende, men kanskje ikke har fått besøkt selv.

Kun madrass og frokost

Hvor mye må man som student bidra med for å være en vert?

– Du trenger en ekstra soveplass. Det kan for eksempel være en sofa, madrass eller seng. Vi i ISFiT bidrar med mat i løpet av dagen, så du trenger kun å bidra med frokost for gjestene. Ellers er det sånn at deltakerne er på program med ISFiT i løpet av dagen, slik at man ikke trenger å følge dem opp.

I løpet av de ti dagene festivalen varer har deltakerne én fridag. Mange verter finner da på noe med gjesten sin, men det er helt frivillig.

Årets tema er diskriminering

Årets festival arrangerer blant annet workshops for å diskutere årets tema som er diskriminering. Tidligere har en rekke prominente gjester som Dalai Lama, Desmond Tutu, og den kenyanske fredsprisvinneren Wangari Maathai kastet glans over Trondheim. I år kommer fredsprisvinneren Dr. Shirin Ebadi, som i 2003 mottok prisen for sitt arbeid med menneskerettigheter og demokrati. Hun er den første muslimske kvinnen som har fått Nobels fredspris.

– Med polariseringen og urettferdigheten vi ser i verden er det enda viktigere å ta vare på hverandre, sier Bjartnes, som ser fram til å samle tilreisende og studenter for å lære om diskriminering.

– Årets festival kan være en brikke i å finne ut hvorfor diskriminering forekommer og hvordan vi kan bekjempe det. Derfor er det spesielt bra at deltakerne inviteres inn av trondheims befolkning, slik at ideer og opplevelser kan deles. **UD**

Ønsker du å være vert? Gå til nettsiden isfit.org og trykk på «Become a host» i menylinjen.

KVISSMESTER:
Live Skartveit
Spørsmål og kommentarer kan sendes til
kviss@studentmediene.no

KVISS

1. Hva het «byen» i Guyana hvor nesten alle beboerne tok selvmord ved cyanid?
2. Hva skiller kulturmelk fra vanlig melk?
3. Hvilket land legaliserte nylig cannabis for medisinske formål?
4. Hvilket selskap produserer drikken Kuli?
5. Hva heter musikkfestivalen som går av stabelen i Trondheim 2.-4. februar?
6. Hvem var forfatter, regissør og produsent, i tillegg til å ha hovedrollen i kultfilmen *The Room*?
7. Hvilken kjent varsler ble benådet av Obama som en av hans siste handlinger som president?
8. Hva spesialiserer trondheimsfestivalen Minimalen seg på?
9. Hva heter det eneste norske trossamfunnet som har spredd seg utover landegrensene?
10. Hva kaller fangruppa til kultserien *Star Trek* seg?
11. På hvilken dato ble Donald Trump innsatt som president?
12. Hva heter mesterhjernen bak Nokas-ranet?
13. Hvilken jobb takket nylig Ole Gunnar Solskjær nei til?
14. Hva står ISFiT for?
15. Hvilken dikter skrev diktet *The Lovesong of Alfred J. Prufrock*?
16. Hva betyr rettsprinsippet «In dubio pro reo»?
17. *Den onde greven (A Series of Unfortunate Events)* har nettopp blitt sluppet på Netflix, men hva het han som spilte Grev Olaf i filmen fra 2004?
18. Hvor ble Ski-VM holdt da Oddvar Brå brakk staven?
19. Hva heter kulturhuset for ungdom i Trondheim?
20. Hvilken italiensk småby ble nylig utsatt for snøskred?

— HVIKEN TIDLIGERE PRESIDENT BLIR DU? —

0-3: William Henry Harrison: Du døde en måned etter at du ble sverget inn. Av lungebetennelse.

8-12: Jimmy Carter: Du var en av de hyggeligste presidentene. Men gode intensjoner hjelper ikke nødvendigvis. Du endte opp med å bare sitte fire år for så å bli slått av Ronald Reagan.

16-19: Franklin D. Roosevelt: Du ledet USA gjennom mesteparten av andre verdenskrig, og det gikk jo bra. Du får også ofte æren for å ha endt den store depresjonen gjennom dine sosiale policyer, selv om økonomene strides om det.

4-7: Richard Nixon: Tricky Dick, du forsøkte å slippe unna med å bryte deg inn i det demokratiske hovedkvarteret. Til slutt måtte du gå av for å unngå å bli stilt for riksrett. På den lyse siden lagde du den første nasjonalparken.

13-15: John F. Kennedy: Du var en skikkelig pikenes jens, som hadde noen veldig fine taler. Du dreit litt på draget i Grisebukta, og klarte aldri å drepe Castro. Likevel er du ganske poppis fordi du var kjekk og karismatisk. Du fikk fart i romprogrammet også da.

20: Abraham Lincoln: Frigjorde slaven, 'nuff said. Hadde ikke vært noe Obama uten deg.

SVAR:

Svar: **1)** Jonestown **2)** Den er syrnet **3)** Tyskland **4)** Coca-Cola Company **5)** Trondheim Calling **6)** Tommy Wiseau **7)** Chelsea Man-ning **8)** Kortlim **9)** Smiths venner **10)** Trekkers (evt. Trekkers) **11)** 20. januar **12)** David Toska **13)** Å trene landslaget **14)** Internasjonal Student Festival in Trondheim **15)** T. S. Eliot **16)** Tvilen skal komme den tiltalte til gode **17)** Jim Carrey **18)** Oslo **19)** Isak **20)** Farndola

ILLUSTRASJON: Camilla Dahlstrøm

Et stort steg for et bedre ISFiT

Det nye kulturprogrammet er godt og temarelevant. Endelig trenger ikke ISFiT være «mini-UKA».

KOMMENTAR

BENEDIKT JAVOROVIC
Kulturredaktør

Under ISFiT 2015 skrev en av Under Duskens journalister en kommentar som kritiserte kulturprogrammet. Med speeddating, silent disco og norske artister med lite internasjonal appell var det vanskelig å se hva dette hadde med korrupsjon å gjøre. Like kritikkverdig var det at det var et program som ikke engang forsøkte å involvere deltakerne.

Heldigvis er det ikke tilfellet denne gangen. Med temaet diskriminering lovt president Kristine Bjartnes et program med relevans. Og det har ISFiT-17 levert. Der forrige ISFiT sitt mest internasjonale innslag var svensk, får vi her kenyanske Sarabi med sine politiske låter. Samisk kultur bringes

til fronten gjennom Biru Baby, Sami Art Exhibition og Frode Fjellheims sjangerblandende Orchestral Joik Project. Når dragartisten Latrice Royale går på scenen i Storsalen er det ikke bare et arrangement som vil trekke mange. Det er også noe som sier du er på ISFiT.

Lenge har ISFiT som kulturfestival hatt en tendens til å havne i skyggen av UKA. Joda, mange lovord sies om fredsarbeidet og internasjonale navn som Dalai Lama og Shirin Ebadi trekkes. Men det helt store av artister har de ikke hatt. Det burde ikke være fokuset heller. Vi har allerede UKA, en populistisk festival med internasjonale artister, Oktoberfest og fyll. Hele greia sponset av Statoil. Dette er ikke ment å være en kritikk av UKA, men vi trenger ikke en til.

Det er dette som er fint med det nye programmet. UKA ville ikke satt opp en utstilling for blinde eller et teater inspirert av syriske flyktninger. Kultur handler ikke bare om underholdning, og det er ikke bare debattmøter og taler fra Dalai Lama som kan være politiske. En god fredsfestival bruker arsenalet sitt. Selv om dette kanskje virker som en

noe selvmotsigende metafor, er kunst og kultur uten tvil et av de sterkeste våpnene for fred.

Det er sant at Veronica Maggio like så gjerne kunne spilt på Samfundet utenfor festivalen. Ja, det er til og med bare et halvt år siden hun sist var i Trondheim, under Pstereo. Å booke store artister er vel og bra. Det kommer nok til å trekke folk. Men trekker det folk som kommer til å bry seg om ISFiT? Jeg er sikker på at mange av de som tar turen til Maggio i Storsalen knapt kommer til å vite at det er del av ISFiT. Dessuten er de store konsertene såpass dyre at få deltagere kan være med. Heldigvis er ikke dette fokuset for programmet. Det er definitivt ikke det jeg kommer til å bry meg om.

Hvorfor er dette programmet så mye bedre enn det forrige? Mye handler nok om et skifte i fokus, men samtidig er det nok også lettere å finne artister og utstillinger som tar for seg diskriminering, enn korrupsjon. Så la dette være en oppfordring, både til de som skal stille for, og velge, neste ISFiT-president: Når du velger tema, tenk på hvordan kulturen kan brukes.

Slik blir ISFiT-17

Kulturprogrammet byr på hiphop, standup om depresjon, Samfundets internteater, og kenyanske toner.

TEKST: Benedikt Javorovic

Niende februar går trondheimsstudentenes fredsfestival nok en gang av stabelen. I løpet av festivalens ti dager er det mye forskjellig å ta seg til. Både konserter, kunstutstillinger, forestillinger og debatter.

ISFiT har tidligere annonsert sin headliner, Veronica Maggio. I tillegg kan man finne artister som Frode Fjellheim, komponist av åpningsmusikken i *Frozen* og kjent fra Transjoik. Han vil her opptre med sitt Orchestral Joik Project. Bandet Sarabi fra Kenya, Oakland Rain, Biru Baby, Kid Astray og Boy Pablo er også å finne. Rapperne KingSkurkOne og 612 har også et samarbeidsprosjekt med kunstner Pekka Stokke som kombinerer musikk med lys og levende bilder.

Syriske flyktninger og depresjoner

På scenekunst-fronten ble det tidligere kjent at dragartisten Latrice Royale fra RuPauls Drag Race skal gjeste Storsalen. Men det er ikke alt. Ashtar Theatre er en palestinsk teatergruppe som vil framføre *The Syrian Project*, et stykke som har hentet inspirasjon fra syriske flyktninger.

Sofie Frøysaa framfører sitt standup-show *Ambisjos*

FOTO: Ragnhild Ahrim

FOTO: Henrik Lundsten

FOTO: Pelle da Silva Burboom

og *Deprimert*. Hun tar for seg historier om psykologen som ga henne opp, det å vokse opp med to mødre i bibelbeltet, feminisme og psykisk helse. *The Flying Seagull Project* viser en familieforestilling med sirkus-tema. Studentersamfundets Interne Teater stiller også opp med sin forestilling *The Box*. I tillegg er trondheimsbaserte Improschmimpro å finne.

Kunst for blinde

På Kunstakademiet i Trondheim vil det være flere utstillinger åpne gjennom hele festivalen. *Maze of Senses* er et kunstprosjekt for blinde hvor en labyrint for sansene har blitt skapt. Man kan også se *Mina/Meg*, en utstilling som var på Oslo Pride om menneskerettigheter og solidaritet, i tillegg til *Sami Art* og *Street Art*.

Verktøy mot diskriminering

Med dette programmet basert rundt temaet diskriminering håper ISFiT på å bruke kunsten og kulturen for å

informere på lik linje med et foredrag eller endebatt.

–Kulturprogrammet skal gi rom for å forstå hva diskriminering er. Vi ønsker å gi rom for å kunne lytte, se, interagere, oppleve og lære gjennom ulike kulturelle uttrykk. Ofte kan det være lettere å forstå hva diskriminering dreier seg om gjennom å lytte til musikk eller se et fotografi. Vi ønsker at erfaringene publikum tilegner seg skal skape engasjement og gi dem verktøy de trenger for å ta opp kampen mot diskriminering, sier ISFiT-president Kristine Bjartnes i en pressemelding. **UD**

FOTO: Leona Korte

Anerkjent fredsprisvinner til ISFiT

TEKST: Tonje Jacobsen

Den iranske fredsprisvinneren og menneskerettighetsaktivisten Shirin Ebadi kommer til ISFiT i februar.

– Ebadi var den første muslimske kvinnen som vant Nobels fredspris, og er derfor til stor inspirasjon for oss. Vi ser fram til å kunne gi henne plass til å dele sin historie og fortelle om sitt arbeid for kvinner og flyktningers menneskerettigheter, sier ISFiT-president Kristine Bjartnes.

Med Ebadi på programmet håper Bjartnes å kunne tilby festivalens deltakere gode verktøy for å bekjempe diskriminering. Ebadi vil delta under debattmøtet «A Talk with Peace Prize Laureates» 12. februar.

Vant Nobelpris i 2003

Ebadi er utdannet jurist, og har i en årrekke jobbet som advokat og dommer i hjemlandet. Hun har særlig engasjert seg for kvinner og barn, og hennes menneskerettighetsarbeid gjorde henne fortjent til Nobels fredspris i 2003.

– Det er stort å kunne få la dagens aktivister og studenter få møte en menneskerettighetsforkjemper som Ebadi. Vi ser fram til å la oss inspirere. Det blir fantastisk spennende å få mulighet til å få innblikk i hennes erfaringer om hvordan oppnå like rettigheter og unngå diskriminering, sier Bjartnes.

Lever fortsatt i eksil

Ebadi gjestet Trondheim i forbindelse med Trond-

heim Litteraturfest i oktober 2016. Hun var også en del av programmet under ISFiT i 2009, der tema var fredsbygging. Fredsprisvinneren har opplevd mye motgang fra iranske myndigheter etter å ha gått hardt ut mot presidentvalget i Iran i 2009, og hun lever nå i delvis eksil.

– Ebadi er også Irans første kvinnelige dommer. Hun har i sitt arbeid som jurist opplevd å bli diskriminert på bakgrunn av sitt kjønn, og har siden jobbet med kvinner, barn og flyktningers rettigheter. Hun er Irans høyest profilerte menneskerettighetsaktivist, og på bakgrunn av dette lever hun i dag i eksil. **UD**

SERIE

Historiemisbruk

I sin tredje sesong sliter *Anno* fortsatt med å finne formen.

TEKST: Ola Haugstad

FOTO: Frank Foss/NRK/STRIX

NRK er i gang med en ny runde med sin snille *Farmen*-kopi. Fredrikstad er bytta ut med Erkebispegården i Trondheim, men utover nye kulisser og kostymer er årets 1537 mistenkelig likt forrige sesongs 1721. Mer enn at disse årstallene har noe spesifikt å si for hvordan serien utvikler seg, virker de å være stedfortredere for et abstrakt «Gamle dager».

Vi får drypp fra dette uklare «Gamle dager» gjennom blant annet besøk fra erkebiskopen, og ikke minst ved de ukentlige middagene. Da får vi

se en filmsnutt om en av deltakernes forfedre, den ene mer patosbelagt enn den neste. Veien fra patos til det patetiske er forbausende kort, noe som særlig kommer til uttrykk når NRK velger å legge til et latterlig påtatt smerteskrig for å illustrere at noen blir torturert. Dette tar deltakerne selvsagt til tårene av. Det latterlige når nye høyder når den høytidelige fortellerstemmen i fullt alvor spør om ikke en av deltakernes pågangsmot stammer fra hans stamfar, som levde 500 år tidligere. Arv, ikke miljø, ser ut til å være den rådende ideologien her.

Når den voldsomme patosen slår en så voldsomt i øynene, er det særlig fordi den står i skarp kontrast til stemninga ellers i serien. NRK har som vanlig plukka ut en usedvanlig jovial gjeng, og det blir nesten for mye av det gode: Alle kommer så godt overens at det grenser til irriterende. *Anno* er i så måte nærmest en anti-realityserie, der konkurranse og taktikkeri havner i skyggen av en øredøvende trivsel. Det kunne gjort seg med litt mer kniving og konflikt.

At deltakerne kommer så godt overens er likevel seriens største styrke. Det ligger nemlig en viss underholdningsverdi i å se vanlige mennesker gå sammen om å få til store og vanskelige utfordringer de normalt ikke skulle ha forutsetning for å klare. Men det er en fattig trøst, og forsvarer ikke sendetida på nesten tre timer i uka. Det veier heller ikke opp for de mange elementa som enten er kjedelige eller direkte uutholdelige, som når programlederen skal teste ut middelalderyrker på intetanende forbipasserende, eller når vi må lide oss gjennom langdryge fektekamper.

Alt i alt forsøker *Anno* å gape over for mye, og resultatet er en ujevn serie der det er langt mellom høydepunkta.

TEATER

Imponerende strippeshow av følelser

TEKST: Inga Stenøien

FOTO: Bengt Wanselius

I *Hvem er redd for Virginia Woolf?* får karakterenes og publikums indre psyke gjennomgå.

Fortryllende fordervelse og tøying av menneskelig forkrøpling er hovedmomentene i Edward Albee's *Hvem er redd for Virginia Woolf?* (1962). Teaterstykket som nettopp ble satt opp på Trøndelag Teater omhandler det middelaldrende paret Martha og George som får besøk av ungdomene Honey og Nick på nachspiel. Etter hvert som stykket går sin gang viser det seg at de to parene har mer til felles enn man skulle tro – de er bygd på uærlighet, og råtner fra innsiden.

Man kan si at stykket er en granskning av hvor langt mennesket kan gå når det gjelder å pine de man er glad i. Finnes det i det hele tatt en grense? I begynnelsen er stemningen relativt lett, men den beveger seg raskt nærmere og nærmere en kaostilstand. Man blir mer uviss på hva karakterene sier er sant, og hva som bare er spill. Samtidig med mørket i karakterene utspiller seg, er humor også en stor del av helheten. Mens handlingen formørkes, blir de spottende replikkene vondere og mer stikkende å høre på.

Stykket i seg selv er veldig gjennomarbeidet, både når det gjelder manus, karakterer og plot. Likevel er det lett å se at skuespillerne hever forestillingen til nye høyder. Ikke bare spiller de

fulle (noe vi alle vet er vanskelig), men alle vittige replikker, forbausende ekte lattere, og utagerende kroppsspråk er spisset til det ytterste, uten at det virker tilgjort. Det er også interessant å se hvordan karakterene gradvis endrer relasjonene seg imellom, og som seer blir man grepet med i det forrykende ekteskapsdramaet.

Det eneste problemet for min del er at andre akt ble en smule for anstrengt. I løpet av første akt bygger spenningen seg opp, helt til publikum sitter i halsbrekkende forventning for hvordan stykket kommer til å ende. I pausen satt jeg dermed og hadde store forhåpninger om at noe fantastisk forferdelig skulle

utspille seg. Andre akt er derimot i den såkalte «kaostilstanden» fra første minutt, uten like intens driv som i første akt. Alle konflikter blir lagt på bordet, men de ligger der muligens litt for lenge. Replikkene er preget av at karakterene er mer triste enn blodtørstige. Dermed blir det litt for mange sippe-pauser, og de herlig morsomme, drepande replikkene blir i mindretall, som førte til at jeg ikke var fullt like revet med som i første akt.

På tross av at andre akt er litt mer stillestående, er det likevel ingen tvil om at oppsetningen ble framført med glans. Hvilket stykke er i grunnen plettfritt? *Hvem er redd for Virgina Woolf?* anbefales på det varmeste.

FILM

To barn som ikke er barn

Velkommen til en eviglang konsert med Marcus og Martinus AS.

TEKST: Stefan Kaliski

FOTO: Fenomen tv film og scene

Kraftig bass. En pipete barnestemme. Oslo sentrum, med barcode og oppskrytt operahus, sett fra luften. Det virker som introduksjonen til en hollywoodfilm, men Oslos skyline har lite til felles med Chicago og New York. Tamtaratam. Pompøs musikk. To strigla mennesker, to barn, dukker opp i bildet. Det er Marcus og Martinus. Gjennom den neste timen følger vi duoen på konsert, der de spiller den irriterende musikken sin til ekstatisk glede for tusenvis av fans. De hylr, og løper etter de to små barna, som føres inn i store mørke biler. Biler på vei til intervjuer og kjendis-journalister med titalls spørsmål. Spørsmål som besvares på en altfor korrekt og veslevoksen måte, mens pappa Kjell Erik lurer i bakgrunnen.

Den enkle historien i *Marcus og Martinus – Sammen om drømmen* kretser rundt livet til de to barnestjernene fra nordlandsbygda Trofors. Vi følger dem gjennom et uendelig antall konserter og signeringer. Noen ganger er det også plass til noen scener fra skolen. Dette er sikkert gjort for å få duoen til å framstå som

vanlige gutter, noe de ikke er. Bortsett fra utseende, er det veldig lite barnlig preg over Marcus og Martinus. Alt de sier høres ut som om det kommer rett fra et kommunikasjonsbyrå, noe som gjør at vi aldri kommer i dybden på duoen. Det er lite friksjon, og mange påtatte smil. Det er riktignok en liten kranjel mellom de to, da en av dem (vanskelig å se hvem) sier «Kygoo» istedenfor Kygo, til høylytt latter fra den andre. Noen ganger er det også åpenbart at de ikke har lyst til å spille, men da presses de av pappa Kjell Erik som sier «tenk positivt». Faren, som mest av alt ligner et av medlemmene i trønderdansebandet Holmsve, har her skapt seg en arbeidsplass med sine egne barn som inntektskilde.

At dette er en film som kommer til å gjøre det godt på kino, vil ikke komme som noen overraskelse på noen. Filmen inneholder det polerte bildet av Marcus og Martinus som fansen sikkert vil ha. For oss som ikke finner den minste glede i den irriterende og glatte musikken deres, blir derimot filmen ulidelig kjedelig.

SERIE

Japansk flørte-reality

Terrace House er en saktegående realityserie om jenter og gutter som bor sammen og skal finne kjærligheten, det minner om *Paradise Hotel* for romantikere.

TEKST: Maria Lund Krogstad

FOTO: Netflix

I den japanske tv-serien *Terrace House: Boys and girls in the city* møter vi tre jenter og tre gutter som skal bo sammen i et hus og ellers leve sine vanlige liv. Det gir en slags *Paradise Hotel*-følelse, kanskje ispedd litt *Ungkaren*. Det er nemlig absolutt ingen oppgaver eller lignende. Det eneste vi gjør er å følge disse menneskenes liv, og se hvordan forholdene deres utvikler seg.

Det hele går litt treigt fram i starten, og det er lite som egentlig skjer i dette huset. Heldigvis består serien også av et panel med engasjerte japanere, som jevnlig diskuterer det som foregår i hver episode. Det er dette som gjør serien verdt å se på, for disse menneskene oppfatter ting på en helt annen måte enn det jeg gjør. Der jeg så en uinteressant samtale om sport, så panelet haugevis med subtil flørtning.

Kulturforskjellene merkes altså. Der vi er vant til at deltakere i realityprogrammer har sex innen den første uka er omme, har *Terrace House* sine høydepunkter hvor to av deltakerne drar på en løpetur sammen, eller har en hyggelig samtale på vaskerommet. Dette føles rimelig spesielt til å begynne med, siden det er mye her som er helt annerledes enn datingkulturen i Norge.

Hele serien har en uskyldig, koselig følelse over seg, hvor alle deltakerne prøver å flørte og sjarmere hverandre mest mulig. Tidvis gir den meg følelsen av å være tilbake på

barneskolen, når for eksempel en av jentene snakker med en gutt på vegne av venninna. Etter hvert tok jeg meg derimot i å bli like engasjert som panelet når to av deltakerne snakket sammen. Så snart du blir vant til hvordan kulturen er, ser du at det som hadde vært en liten, ubetydelig ting i en norsk tv-serie, er en stor greie her.

Panelet gjør en god jobb i å få oss engasjerte i småting som man ellers ville brydd seg lite

om. Uten dem hadde nok serien vært fryktelig kjedelig, og engasjementet mitt omkring deltakerne ville vært ikke-eksisterende. Av og til bryr jeg meg nærmest mer om hvem i panelet jeg liker best, enn hvem av deltakerne som er kule. Panelet dissekterer samtalene i huset på en annen måte enn jeg selv ville gjort, og gjør det hele til underholdende tv. Det er litt som å se tv-serien med en venn, og kunne diskutere underveis.

Ølen den er kaldere enn toppene på Åre

Vår uvitende journalist har undersøkt afterski hos et ekspertpanel bestående av studenter og generelt partyglade nordmenn.

TEKST: Maria Furuheim ILLUSTRASJON: Inger Sidonia Krajci

Festkonseptet «afterski», eller après-ski som det heter på engelsk, er ikke bare noe som finnes på ekte, men også noe som har kommet for å bli. Jeg personlig har aldri vært på et afterski og aner heller ikke hva det er for noe. Det har jeg satt meg som mål å gjøre noe med. For min egen vitens del, og for den gjengse trondheimsstudenten med et par ski til overs og en hang til alkoholholdig drikke.

«Trysilsmellen»

Kenneth Berntsen blir av vår felles venn ble kalt Lillestrøms Alex Rosén. Med over førti afterski i baklomma og enda seks til å gå på bare i år, kan han bli sett på som en sterk autoritet på feltet. Når jeg spør Berntsen hvor man bør gå på afterski, svarer han at det er ideelt å ha det på fjellet. Selv er han en stor fan av fjellområdet Trysil.

– I år skal jeg hvertfall til Trysil i påsken og på «Trysilsmellen». I Trysil har man en 18 pluss-afterski, og en 20 pluss-afterski, så man har flere alternativer. Aldersgrensen på afterski forteller meg at det er et sted der det drikkes øl, og jeg tar ikke feil. Berntsen sier at afterski er for absolutt alle, så lenge du liker øl og liker å feste. På dette tidspunktet begynner jeg å bli oppglødd. Jeg liker både øl og fest. Kanskje afterski er noe for meg? Men ett punkt gjør meg nedfor: Jeg eier nemlig hverken slalomutstyr eller slalomtøy, og slik jeg ser det, er dette en nødvendighet.

Berntsen sier derimot at det er et veldig vanlig syn at folk går i alle mulige kostymer på afterski: Selv har han kledd seg ut som både Batman og sexy politi, for å nevne noen.

Det er altså ikke et problem for meg å gjemme langrennsskiene og Dæhli-jakka under en lang sort

skinnkappe. Men forkledning har aldri helt vært min ting. Jeg spør trondheimsstudent Kristin Ausen om hvorvidt afterski bare er for de som bedriver hippe skisporter som slalom eller snowboard, eller om det også er plass til langrennsentusiasten.

– Personlig synes jeg at de med knickers, strømper og anorakk er utrolig kule, men det er de som kommer svette rett fra bakken, med slalombriller og alpingear som er ekte afterski-ere.

Det er ikke langrenn vi driver med

Et google-søk på både afterski og après-ski bekrefter det Ausen har fortalt meg: afterski er først og fremst forbeholdt alpinentusiasten. For trondheimsstudenter flest er det Åre som er den store afterski-destinasjonen. Med byens enorme slalomanlegg, mengdevis med

utesteder og relativt nære avstand til Trondheim er ikke dette overraskende. Ausen har selv vært i Åre i år, der hun deltok på hele fem afterski. På spørsmål om hvem man ser på afterski i Åre, svarer hun: absolutt alle. I alle fall nesten.

– Kanskje er det de mest festglade. Du må være litt hard om du skal orke bakken, afterski, vors, og så byen. Så ja, de som er mest festglade, og kanskje de som synger høyest og er mest gira på livet, sånn generelt, sier hun.

Men det er visst ikke alle som dukker opp på afterski som kanskje burde vært der: Ausen forteller det til tider er en overvekt av gutter som har brukt tiden sin i bakken mer på å helle innpå med Jägermeister enn de har brukt på å komme seg ned den. En annen trondheimsstudent, Robin Vestgård Jørgensen, støtter Ausens påstand om at afterski ofte kan bli preget av litt vel mye fyll, og kaster dømmende blick mot afterskigåerne som ikke har tilbragt timene før i bakken.

– De personene man ser på afterski er ofte de som er litt for glad i øl. Man ser alltid de som helt tydelig ikke har vært på ski tidligere på dagen. Men jeg legger meg ikke så mye bort i det.

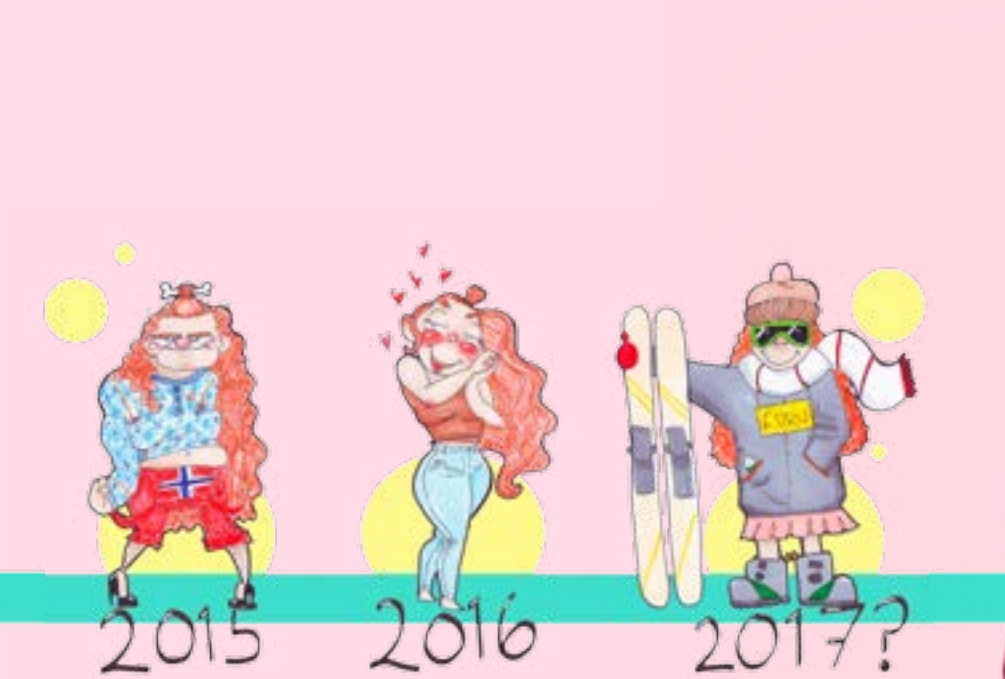
Jørgensen bekrefter også Ausens utsagn om at afterski er forbeholdt alpinisten når jeg spør han om den riktige bekledningen.

– Så klart må bakkeklærne på, det er ikke langrenn vi driver med, sier han.

No har me juksa litt

Dragvollstudent Camilla Solli Stokkaune var russ i fjor. Russen er i Åre hvert år, der de er godt kjent for

SKILDRINGER FRA ÅRE:

Bachelor i Åre

Mitt forhold til fjellbyen har endret seg betraktelig gjennom en prosess over seks semestre.

TEKST: Hilde-Katrin Fjørtoft

ILLUSTRASJON: Nora Birgitte Johansen

I starten av vårsemesteret drar mange studenter på «studietur» til Åre sammen med linjeforeningen sin. «Studietur» var i hvert fall det vi sa til foreleserne våre i fjor, med en viss fare for at de skjønnte hva som egentlig foregikk. Det er vel ingen hemmelighet at det heller ble en fylletur, og noen studier ble selvfølgelig ikke utført.

Mitt første møte med Åre var sammen med russekullet i 2015. På toget fra Heimdal til Åre sendte vi én etter én melding til læreren om at vi ikke kom til norskturen i dag. Vi ble i ettertid informert om at resten av klassen bare hadde sett uvitende ut i lufta under oppropet da det kom spørsmål om hvor vi var, noe de helt klart visste. Hele utflukten var et klasseprosjekt, med andre ord.

Temaet forturen var afterski, og med Kari Traa-genser, den medbrakte diskokula og alkohol var stemningen satt. Ingen hadde stått på ski tidligere, så afterski var ærlig talt et litt teit tema. Jeg unngikk heller ikke standard-spørsmålet «Er du flink til å stå på ski?», grunnet at jeg er fra Oppdal. Jeg slapp i alle fall å vise det fram.

Det skjedde ikke noe annet enn festing den helga. Det jeg husker aller best er en gåtur fra hotellet, hvor vi hadde spist, til leiligheten. Stikkord var masse snø, en bratt bakke, og høye hæler. Midt i skråningen møtte vi på en liten guttegjeng, og en av dem tilbød seg å hjelpe med traverseringen av bakken. Jeg hoppet opp på ryggen hans, men angret litt når han begynte å skli nedover bakken med vilje. Jeg kom meg heldigvis ned uskadd, og

fikk en klem før jeg gikk til de andre. Når jeg tenker tilbake på det så virket han litt skuffet over at dette var alt han fikk for innsatsen. Jeg nådde i hvert fall målet mitt.

Den såkalte «studieturen» i 2016 var noe annet. Linjeforeningen min hadde litt mer opplegg enn russeturen. Temaet var fortsatt afterski, men skidelen var denne gangen mer sentral. Bakkene i Åre var faktisk ikke så verst, og det sier jeg som stolt oppdaling. Utenom dette skjedde det mye denne turen som fortsatt er samtaleemne. Vi hadde felles vorspiel med andre hytter, tur til badeanlegg, badstue og det vi kaller «årelekene». Årelekene består blant annet av quiz, beer pong, Twister og mimelek. Badstue-nach var en vinner hver kveld. På et tidspunkt satt jeg der med seks-sju nakne gutter. Det førte naturlig nok til forelskelse.

I år reiser jeg til Åre for tredje gang. Jeg tror nok at jeg som tjuetåringer setter mer pris på at man kan dra på sånne turer med gode venner enn jeg gjorde som russ. Om det blir flere Åreturer etter denne er usikkert, men fokuset har i hvert fall endret seg. Tidligere var målet å bli kjent med folk man mest sannsynlig ikke møter igjen, samtidig som man drikker med begge hendene. Dette er nå endret til å bli bedre kjent innad i linjeforeningen og å rett og slett ha det morsomt. Jeg har med årene lært at Åre er mer enn bare fyll.

SKILDRINGER FRA ÅRE:

Skiferie uten ski

Det er ikke alle som drar til Åre for å være i bakken. Noen av oss vil bare drikke.

TEKST: Maria Furuheim

FOTO: Sebastian S. Bjerkvik, Linea Bancel

Torsdag: Ankomst på en buss uten toalett.

For første gang disse tre årene jeg har vært i Åre, har linjeforeningen endelig klart å få tak i en buss, og hvert sete er prydet med en goodiebag med to brusbokser. Bussen har derimot ikke toalett, og et par timer senere ankommer en blid og tissetrengt studentgjeng vinterbyen Åre.

Vi har ankommet hytta og fått i oss et bedre måltid, feststasen er på og forventningene høye. Siden torsdag er den eneste dagen utestedet Bygget ikke er stengt for alle andre enn russen, bestemmer vi oss for at dette er vårt mål i kveld.

Når vi kommer fram, blir det åpenbart for meg at jeg ikke har vorset nok. Musikken er fremdeles høy og irriterende, ølen fremdeles dyr, og det tar ikke lang tid før jeg bestemmer meg for å stikke bakom hjørnet utenfor for å ta meg en sigg. Dette viser seg imidlertid å være et problem, da folk ikke har noe ønske om å la meg komme til den andre enden av dansegulvet. Resultatet av kvelden er en selfie med et hår fullt av øl, blåmerker og kutt i både øyenbrynet og leppa. Nå er mamma stolt.

Fredag: Emosjonell aften. Åtte fyllesyke lektor-studenter våkner og finner veldig fort ut at varmtvannstanken ikke fungerer. Vi venter flere timer før hyttas ansvarlige ringer vaktmesteren. Han er raskt ute med å fortelle oss at varmtvannstanken ikke fungerer fordi noen i løpet av natta har skrudd den av, i tro om at det var lysbryteren.

Mens vi venter på at vannet varmes opp, benytter vi oss av tiden til å varme opp i badstua med et par-tre-seks bokser Pepsi Max og Captain Morgan. Stemningen går fort fra tilbaketrukket avslapping til gråtende avsløringer av pinligheter fra ungdomsskolen. Når vannet endelig er varmt er stemningen så øm at vi bestemmer oss for ikke å gå ut i kveld, men i stedet sitte i stua iført pysj og ha følelsesfest hvor vi avslører hemmeligheter og roser hverandres tegneferdigheter i *Ryktet Går*. Jeg gråter. De andre gråter. Jeg har nesten kommet over traumet fra sist Åretur der de andre prøvde å binde meg og dytte meg inn i tørkeskapet så de kunne kalle meg «rosinkvinnen». Det er en vakker kveld.

Lørdag: Mensenprat. Lørdagsettermiddagen i sofaen foran svensk tv fyller oss med en uro over at vi kanskje ikke har fått så mye ut av Åre som vi burde, så i kveld bestemmer vi oss for å dra ut. Etter å ha klart å rømme fra en restaurant opp Årebanen som plutselig ble forvandlet til et afterski med bolta dører, drar vi hjem for å ordne oss til vors. Gjestene kommer, alt er hyggelig, og vi finner ikke ut at vorset består av 18 jenter og én gutt før han påpeker at vi nå har holdt en samtale om mensen i en og en halv time.

Festen er hos kjæresten til ei hyttevenninne, og det går ikke opp for oss hva vi har beveget oss ut på før vi ser at langbordet er fullstendig dekket av tomme Bacardi Breezers. En knust stol ligger i hjørnet, men vi blir bedt om å ikke bry oss om det. Øl drikkes, jeg blir sjekket opp av en type som sier han kom på lista på snowboard i Sotsji-OL mens han gumler polarbrød og ser meg inn i øynene. Ei venninne spør om å få bli med en fyr på do så hun kan få ta en titt på testiklene hans. Kvelden avsluttes med at jeg finner ut at det er en dårlig idé å helle Zalo i oppvaskmaskinen, og jeg føler jeg har blitt et større menneske.

Søndag: Hjemover. Søndagen er preget av en blanding av panikk og overjordisk ro: panikk fordi leiligheten må ryddes ut før ti, og roen fordi bussen ikke går før ett. Vi bruker denne tiden på å lade telefonene i kafeen ved siden av godtebutikken og hasteshopper mozzarella og bacon til den store gullmedaljen, mens vi bruker opp alle våre siste svenske mynter på stasjonstoiletet og tyggummimaskinen. Jeg kjøper med meg oliven med hele hvitløksfedd for å sikre at jeg får et dobbelt-sete for meg selv. Nye vennskap er knyttet, gamle vennskapsbånd har blitt tettere, og hyttas eneste gutt har fått øynene opp for kroppssåpe som lukter granateple.

Jeg kan nesten ikke vente til neste år.

Har du historier fra Åre?

Send inn til avisredaktor@studentmediene.no, så blir de kanskje publisert på dusken.no

O'runkefrie januar

Har runkinga gått ut over sexen kan du prøve å ta en pause, men ikke vær for sikker på at det fungerer.

TEKST: Martin Gundersen ILLUSTRASJON: Nora Birgitte Johansen

Nyttårsforsetter er for de fleste et årlig ritual med selvbedrag. Ola og Kari lover hverandre å bli bedre studenter, trene mer, og slutte med kredittlån. En ung mann med både rødt og hvitt samfundetkort bestemte seg for å endre en uvane han har hatt lenge – å vane-runke seg i søvn nesten hver eneste natt. Duskens avdankede møter denne unge mannen på Taps, stedet for privilegerte studenter, to øl, og en samtale om onani.

Jeg har lest meg litt opp på dette i forveien, og må kjapt få avkreftet noen punkter som ofte blir nevnt på forum som grunner til at folk tar en pause. Slutter du fordi du har fått arrvekt av overrunning eller gikk runkingen ut over livet ellers?

– Nei, det var mer det at det ble et meningsløst tidsfordriv. Det er en grunn til at man har uttrykket «intellektuell runking», man kommer ingen vei med det.

Unnskylld, hvordan staver man intellektuell igjen?

Vi har begge åpnet oss. Jeg er ærlig om min avhengighet til autocorrect, og vi har nå fått en god tone.

Onanei sier jeg!

Den nå stengte svarsiden for ungdom, Klara Klok, var en sterk forsvarer av onani. Til en tolv år gammel gutt skriver Klaras sexolog: «Onani er en måte å utforske og skjemme bort sin egen kropp, og de seksuelle følelsene du har i deg». Selv når bladet «Toppgirl» skriver at det er «ingen negative sider ved moderat onanering», hvordan kunne gutten i tjuetårnene gå seg sånn bort?

Vår anonyme kilde, la oss kalle ham «Benedikt»,

er totalt uenig i disse beskrivelsene. Ifølge ham er det «noe piss» skapt av 68-generasjonen. Ved å avstå fra onanering i januar håper han å kunne gjenreise en slags kontakt mellom hodet og kroppen. Ideen om å komme i kontakt med seg selv låner inspirasjon fra mindfulness, som har blitt populær de siste årene.

– Nå som jeg har tatt en pause og ligger med hendene over dyna kan jeg ligge der med mine egne tanker. Jeg merker det er enklere å være alene med dem, sier han.

Krighermunke

Benedikt leker med tanken på å leve etter filosofien om å trene som en kriger og lese som en munk. Allerede etter 17 dager med runkestopp føler han en merkbar forbedring. Han presser seg mer på trening, det er enklere å holde blikkontakt, og han har fått et fastere håndtrykk.

– Dette er ikke en religiøs eller moralsk grunn til at jeg tar en månedslang pause. Jeg tror det kan bygge selvdisciplin, og at viljestyrken kan trenes som en muskel. Derfor takker jeg nei til denne fristelsen, sier han.

Tidligere har han gitt opp snus, en vane han synes var vanskeligere å frabe seg. Som han sier selv:

– Man blir jo fristet når andre rundt deg tar opp en snusboks, og mange prøver å lokke deg tilbake når du sier du har sluttet. Det finnes ingen parallell til runking der, folk tar jo ikke akkurat opp tissen rundt andre.

NoFap

På nettsamfunnet Reddit er det over 200 000 abonnenter på diskusjonsforumet NoFap, som er nettslang for å avstå fra mannlig onanering. Det hele startet i 2011 av Alexander Rhodes, som senere sluttet i Google for å drive nettstedet NoFap.com på fulltid.

– Jeg tror jeg brukte pornografi som en slags emosjonell krykke. Hvis noe kjipt skjedde, kunne man alltså se porno, fordi det alltid var der, sa Rhodes til New York Times.

Benedikt kjenner seg igjen i at porno kan ha spilt en negativ rolle i parforhold og for seg selv. Han beskriver at det overeksponerer sansene og egne følelser til sex. Selv er han ikke en deltaker på NoFap, men kjenner til dem. På NoFap praktiseres det ulike varianter av onaneringsfri. Noen sverger til PMO – ikke porno, mastrubering eller orgasme. Benedikt lar seg selv ha sex, men unngår porno og onanering.

– Å tenne sin seksuelle drift krever konsentrasjon og at en klarer å stenge omverden ute og konsentrere seg om sin egen nytelse, sa sexolog Gro Isachsen til VG.

Den lærdommen passer dårlig med Pornhubs oppsummering av 2016. Med sine 23 milliarder årlige besøk innehar nettsiden en ærverdig 53. plass på listen over de 100 mest besøkte nettsidene. Vi nordmenn kan jubile over en syvendeplass med 158 sidevisninger per person, noe å være stolt over altså.

– Onani-negativitet har en lang historie

Professor i psykologi Leif Edward Ottesen Kennair ved NTNU kjenner ikke selv til NoFap, men trekker fram at det gjennom historien har vært vanlig å moralisere over seksuell praksis.

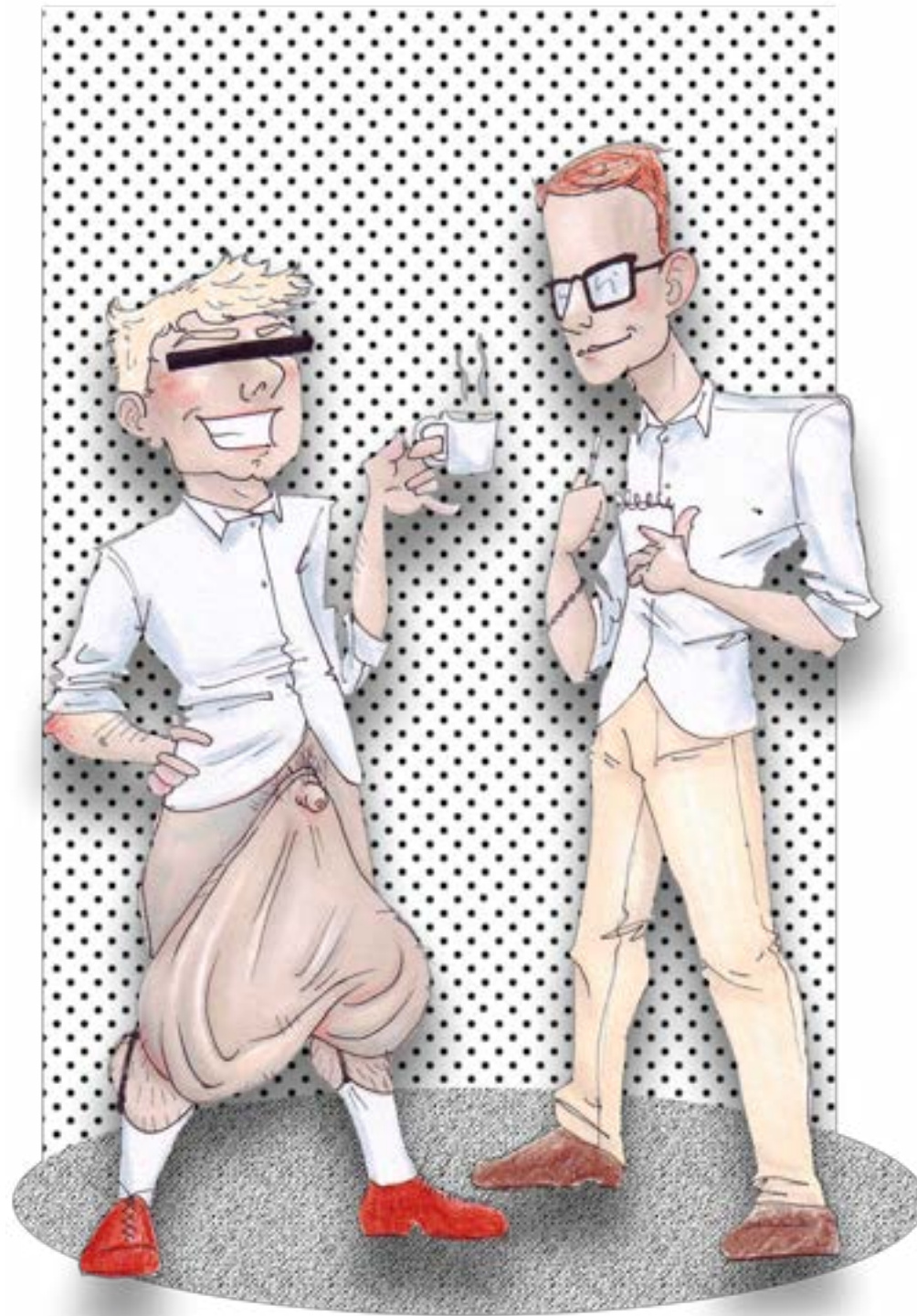
– Onani er helt sunt, vanlig og utbredt. De som har problemer med det kan avstå fra å gjøre det, men det er etter min mening et verdspørsmål. Derfor mener jeg at man bør avstå fra å påvirke andre til å velge det ene eller andre, sier Kennair.

Å avstå fra onani har blitt knyttet til selvkontroll, er det noe belegg for å si det?

– Jeg ser på det som en form for askese: At man har noe som gir glede, og som man lett henfaller til, og derfor holder seg unna. Slik kan man vise disiplin for seg selv, sier han.

Slik kan onanipausen sammenlignes med en rekke andre selvdisciplinerende øvelser, som å jogge uansett vær og vind, drive med slanking, eller levere utmerket på jobben.

– Nedsatt tenningsrespons og vanskeligheter med å nyte samleie har av noen blitt knyttet opp mot porno og onanering. Til de som tror de har et problem med å se for mye på porno og onanerer for mye, vil jeg si at det i USA snakkes om avhold som en løsning. Men USA har mye av dette onani-negative vrakgodset, sier Kennair, og legger til at forskningen i dag ikke er sterk nok til å komme med noen kliniske anbefalinger. **UD**

Her kan du se framtidas NTNU

36 arkitektkontor har sendt inn idéforslag til samlokalisering av campus. Snart kan også du stemme fram din favoritt.

TEKST OG FOTO: **Ola Haugstad**

Forslagene, som alle er anonyme, er sendt inn fra både norske og utenlandske arkitektkontor. De blir nå vurdert av en fagjury bestående av arkitekter, landskapsarkitekter og fagpersoner ved NTNU. Alle forslagene er mulig å se i en utstilling på biblioteket i Realfagsbygget.

– Det er en tottrinnskonkurranse. Juryen velger ut mellom tre og fem forslag som får delta videre i konkurransen og utvikle ideen sin, sier kommunikasjonsansvarlig Hanna Maria Jones i NTNU Campusutvikling.

Også publikum skal få lov til å stemme fram sin favoritt, forteller Jones. I februar skal NTNU Campusutvikling stille i stand en elektronisk avstemming i samarbeid med Adresseavisen. Publikumsfavoritten får en sjanse på lik fot med juryens utvalg. 13. februar kunngjøres hvem som går videre, før vinneren kåres 15. mai.

For langt til Dragvoll

Professor i nordisk litteratur John Brumo ved NTNU, har ennå ikke funnet noen favoritt blant bidragene.

– Det er for tidlig å si. Men det var flere muligheter enn jeg hadde trodd, sier han. Dragvollprofessoren er positiv til ideen om samlokalisering.

– Det vil bidra til et mer attraktivt lærings- og forskningsmiljø, tror Brumo, som synes Dragvoll føles avsidesliggende, særlig på kveldstid.

Vi møter også Merete og Kjell Olav Jørgensen. De to har ikke tilknytning til NTNU, men bor i

nærheten. For dem er det viktig at området får rett balanse mellom nybygg, åpne plasser og grøntområder.

– Jeg ser at mange av forslagene foreslår fortetting rundt Elgeseter. Jeg synes det er positivt å utnytte det området, sier Merete.

Hun legger til at prosjektet må ta hensyn til byen generelt, og ikke kun spisses inn mot universitetet og studentene.

– Bra med debatt

Etter at NTNU Campusutvikling erklærte at de ønska å bygge i Høgskoleparken, har debatten gått, blant annet i Adresseavisen. Jones syne s det er bra at det er diskusjon om temaet.

– Vi har god dialog med kommunen og politikerne, sier hun, og understreker at prosjektet foreløpig er på idéstadiet.

Førsteamanuensis Markus Schwai ved Institutt for arkitektur og planlegging, har tidligere uttrykt et ønske om å flytte mer av NTNUs aktiviteter til Midtbyen. I et leserinnlegg i Adressa i romjula uttalte professor i arkitektur Bendik Manum at fokuset på å bygge i området mot Elgeseter er «snevert».

Campusprosjektet har vedtatt å beholde Vitenskapsmuseet, men vil fase ut områdene på Kalvskinnet. Jones understreker at NTNU likevel blir på Kalvskinnet i lang tid framover.

– Vi har leiekontrakter der i 30 år til, avslutter hun. **UD**

DRAGVOLLING: Professor John Brumo vil gjerne flytte til et mer sentralt campus.

Duse farger og flyvende biler

En røff guide til idékonkurransen.

TEKST OG FOTO: **Ola Haugstad**

I en travel studiehverdag kan det være vanskelig å ta stilling til mylderet av innsendte ideer. Det er heller ikke bare-bare å tyde alle plansjene som henger i Realfagsbiblioteket, preget som de er av duse farger og et nærmest parodisk designerspråk. Her gir vi deg derfor en kjapp gjennomgang av hovedtrekkene, samt hvilke forslag som skiller seg noe ut.

Spredt eller kompakt campus?

De fleste bidragene har valgt å følge retningslinjene fra NTNU Campusutvikling tett, og satser på en relativt spredt campus, med fokus på å skape forbindelser mellom Gløshaugen og Elgesetergate. Det danske forslaget «Byg en by» vil bygge nytt både sørover og på Øya i vest. Humaniora-fakultetene er tenkt å ligge både vest, sør og øst for Gløshaugen. Campusområdet vil da strekke seg fra Lerkendal til Øya, og skal holdes sammen av en «grønn ring» av parker. En liknende «parkring» ser også «Elven, flaten, høyden» for seg.

«Gløshaugen loop», som er sendt inn av et svensk kontor, går lengst i motsatt retning, med et kompakt universitetsområde. I stedet skal det fortettes på Gløshaugen, og kunst-, arkitektur- og musikkstudier skal legges mellom Høgskoleveien og Christian Frederiks gate. Også «Agora» skiller seg ut her, og vil ha et tydelig tyngdepunkt i nord for å etablere kontakt med Midtbyen.

Flyvende biler

Mange forslag nevner at Elgesetergate i dag føles som en barriere, da gata har den tvilsomme æren av å være byens innfartsåre. For å bote på dette ser de fleste bidragene for seg ei eller anna form for miljøgate, der superbuss, syklende og gående har første prioritet. «Det tredje rommet» vil derimot stanse all gjennom-

kjøring, og heller gjøre gata om til et byrom for gående, syklende, samt mer stillestående aktiviteter. I et anfall av futurisme har arkitektene endatil tegna inn flyvende biler i idéutkastet.

Apper og parker

Høgskoleparken og andre grøntområder er som vi har sett et politisk sårt punkt. De fleste innsenderne har valgt å skåne grøntområdene, men noen vil gå røffere til verks. «ITIU» og «InPUT» er noen av dem som går lengst her, og vil bygge forholdsvis mye i vestskrenten ned mot Klæbuveien. Forslaget med et av konkurransens kleineste motto, «JUHU NTNU,» ser for seg å bygge nederst i Høgskoleparken, mot Elgesetergate.

Også «Følg pilen» ser for seg å gjøre inngrep i vestsikrenten, men vil kun bygge i den sørlige enden for å bevare så mye grønt som mulig. Utover dette, samt et intetsigende motto, presterer «Følg pilen» å ha konkurransens desidert styggeste presentasjon, i et mislykka forsøk på en slags retro Windows-stil.

«Trond-Nett» går nesten pinlig langt i å være moderne og nyskapende, og vil bryte med tradisjonell prosjektutvikling. I stedet skal Trondheims innbyggere involveres. Med en egen app der både studenter, designere og vanlige dødelige kan gå sammen om å bidra til å utvikle den nye campusen, er forslaget komplett. Det bør også nevnes at «Trond-Nett» ikke låser seg til området rundt Elgeseter, men inkluderer en oversikt over ledige lokaler i Midtbyen.

Utstillinga henger i Realfagsbiblioteket fram til 10. februar. Du kan også se gjennom bidragene på NTNU Campusutviklings nettsider.

ILLUSTRASJON: Nora Birgitte Johansen

Medienes snikfiksjonalisering av samfunnet

Purk eller skurks forvandling av Eirik Jensen-saken til et middelmådig politidrama peker på en urovekkende utvikling i journalistikken.

KOMMENTAR

EMIL ØVERSVEN

Journalist

Vinteren 2014 skjedde det en morsom tilfeldighet: Da Eirik Jensen ble arrestert for anklager om grov korrupsjon var jeg midt inne i *The Shield*, serien hvor man følger politimannen Vic Mackey mens han på systematisk vis bruker sitt politiskilt for å begå storkriminalitet i Los Angeles' gjengmiljø. De åpenbare parallellene mellom Mackey og Jensen var nok til å gjøre meg svimmel, og da jeg fant ut at også *The Shield* er basert på en sann historie fikk jeg enda mer blod på tann. Med ett var det som virkelighet og fiksjon smeltet sammen i et berusende øyeblikk av postmoderne friflyt, før den trauste Dragvoll-vinteren igjen innhentet meg og jeg måtte tilbake til oppgaveskrivingen.

Når rettssaken mot Jensen nå omsider er i gang sitter jeg med den samme følelsen som da. Som

mange andre følger jeg rettssaken gjennom *Purk eller skurk*. Podkasten mener selv at den gir svaret på hvem Eirik Jensen *egentlig* er, men er nok først og fremst en pastisj av den amerikanske true crime-serien etter *Serial*: Den mystiske stemningsmusikken er på plass, tvistene og cliffhangerne også, navigert av en smått skeptisk journalist som fungerer som lytterens vindu inn i saken. Om Jensen-saken ifølge ham selv minner om en dårlig roman, er *Purk eller skurk* et middelmådig hørespill – de åpenbare sjanger-elementene har en fremmedgjørende effekt, og gjør det vanskelig å helt tro på at rettssaken er noe som faktisk finner sted.

Slik er *Purk eller skurk* en del av en bredere tendens i journalistikken hvor man låner formler og grep fra underholdningsbransjen for å selge sakene sine til publikum. Denne utviklingen kan tolkes som et tegn på det postmoderne filosofer har beskrevet som hypervirkelighet, tilstanden hvor det virkelige og det kunstige glir over i hverandre, som når moderne datagrafikk gjør det mulig å lage 3D-simulasjoner som umulig kan skilles fra den faktiske tingen.

I dagens medielandskap er det imidlertid selve virkeligheten som gjøres kunstig, ved at fiksjonens språk brukes for å beskrive stadig flere hendelser. Slik reduseres strukturelle fenomener til historier om enkeltmennesker, politiske konflikter til spørsmål om helter og skurker, og borgeren til en impotent tilskuer som forholder seg til samfunnet som til en HBO-serie.

Konsekvensen av denne snikfiksjonaliseringen ser man allerede. Donald Trump klarte å selge sin fortelling om at han skal gjøre Amerika storslagent igjen til det amerikanske folket, mens det liberale narrativet om at han umulig kunne vinne gjorde det umulig å forsvare seg før det var for seint. I sin iver etter å konkurrere med underholdningsbransjen har journalistene bidratt til å gjøre virkelig den sensasjonelle virkeligheten de har ønsket seg: USA ledes nå av en reality-stjerne, Russland av en Bond-skurk, og i en norsk rettssal står Breivik med høyre-armen utstrakt mens blitzregnet pøser ned over ham. Om ikke annet blir det spennende å se hva som skjer videre.

Derfor er jeg kortfilmnerd

Noen ganger kan du få en sterkere filmopplevelse på 20 minutter, enn du får på to timer. På Minimalen kan du oppleve nettopp det.

TEKST: Eivind Skredal

FOTO: Helmet

Du visste kanskje ikke at det finnes en egen kortfilmfestival? Det gjør det. Det har blitt vist kortfilm her i Trondheim siden 1988. Over 200 filmer vises her, hvert år. «*200 filmer?!*» tenker du sikkert, «Da er det greit at de er korte, ellers strekker jo ikke tida til! HAAAA.»

Helt riktig, kjære leser: ellers strekker faktisk ikke tida til. Du har jo tid til å komme deg ut av lesesalen litt. Det er ikke eksamen enda, det er faktisk bare starten på semesteret. Vent, du er jo ikke i lesesalen, du er ute og drikker opp storstipendet du. Ja, i så fall vil jeg komme med en liten anmodning om noe du kanskje kunne investert i. Du gjettest riktig: Minimalen! Dersom du ikke er overbevist av den argumenterende tonen jeg har i denne teksten, tenkte jeg å dele en opplevelse jeg selv hadde på Minimalen, for sju-åtte år siden – sånn at du kan leve deg inn i hvordan det er å dra på filmfestival og greier.

Jeg var rundt 16 år gammel, og hadde forvillet meg inn på en kortfilmvisning. Programmet for denne visningen bestod av rundt seks filmer av ulik

lengde, slik at summen ikke ble mer enn en vanlig kino-visning. Jeg husker blant annet en kanadisk tegnefilm, der publikum nesten datt av stolene fordi det var så artig. Det var en annen film jeg bet meg merke i, som jeg husker enda; en rumensk novellefilm. Handlingen går i korthet ut på at far og sønn skal dra for å fikse en tv. Det er en stor, gammeldags, firkantet boks av et fjernsyn, og de bærer det i mellom seg: gjennom myr, gjennom skog, over et søkk der de må balansere over en planke, og inn til byen der de skal. Inne i byen sitter gutten ute og venter mens far er inne på verkstedet der han tar et par sigaretter og snakker med eieren. Fjernsyns-apparatet fikses, og de tar den samme selsomme turen tilbake igjen: ut av byen, balanserende på planken som er lagt over søkket, gjennom skogen, gjennom myra og tilbake til huset sitt. I siste scene sitter gutten og ser på et program om krokodiller, mens far roper fra middags-bordet at han må komme seg inn og spise nå. Bilde-kvaliteten på fjernsynet er så dårlig at man lurer på om det i det hele tatt var verdt bryet, men av iveren i ansiktet til den lille gutten er det åpenbart.

Denne filmen varte ikke lenger enn 22 minutter, men har vært med meg i snart ti år nå. Jeg hadde aldri

kommet til å planlegge noe sånt, og det er nettopp dette som er sjarmen med å dra på filmfestival. På filmfestival kan du finne filmer du ellers ikke ville sett. Om man bare setter seg inn i en kino-sal, uten noen formeninge om hva som skal skje, da vil man få en helt annen opplevelse av filmen. Dersom filmen er dårlig varer den jo ikke lenger enn rundt 20 minutter, som regel ikke mer enn ti, og tro meg, de gode filmopplevelsene veier opp for de dårlige.

I år har faktisk de to forhenværende NTNU-studentene Astrid Thorvaldsen og Erik Paulsen laga filmen *Förändring Fryder*, med Atle Antonsen i hovedrollen. Denne filmen er med i det Nordiske Konkurransenprogrammet. Det vil si at ikke bare har de filmen sin på festival, men de kan også vinne en pris. Det blir folk av Dragvollinger og, si. Bare på grunn av dette faktum synes jeg du skal dra på festival, selv om du går på et annet campus enn Dragvoll (ja, kom igjen liksom). Levra di har godt av å hvile litt, det vet du like godt som meg. Kom innom, slå av en prat, så kan det hende du blir filmnerd du også.

«Anyways, here’s wonderwall»

Har du aldri siklet over en gutt med gitar? Jeg tror deg ikke.

KOMMENTAR

LIVE SKARTVEIT
Journalist

Hvis du er av typen menneske som tiltrekkes av gutter, vil jeg nesten vedde på at du på et eller annet tidspunkt i ditt liv har sittet med stjerner i øynene ved siden av en gutt som spiller gitar. «Pff, ikke meg!» sier du kanskje, men da kan du gå og være gledesdreper et annet sted.

Jeg har alltid lurt på hva greia med det er. Hvorfor er det egentlig slik at så mange jenter flokker seg rundt gutter som spiller gitar? Det finnes jo egentlig ikke et logisk svar. Musikere er ikke automatisk veldig vakre. De er ikke automatisk veldig intelligente. De er ikke automatisk veldig hyggelige heller, som det ofte viser seg. Men likevel fungerer gitaren som en slags jentemagnet. Selv på videregående hadde vi «klassegitar» – eller skal jeg heller kalle det «irriterende gutter spiller låter med tre grep når jeg vil ha pause»-gitar.

Jeg skal ikke late som om jeg er så mye bedre. På ungdomsskolen var jeg hodestups forelska i verdens kjekkeste gutt. Ikke utelukkende fordi han spilte gitar, men det var et stort pluss i boka. (Han knuste hjertet mitt.) Selv nå, når jeg i min triste, single tilstand sveiper gjennom Tinder, tenker jeg automatisk «ooh» hver gang jeg ser noen som har et svart-hvitt bilde av seg selv med gitar på scenen, midtveis i litt head-banging.

Men hvorfor? Hvorfor har denne gitaren slik tiltrekningskraft? Hvorfor dāner vi ikke når vi ser noen som spiller sjakk? Hvorfor blir vi ikke helt gale etter gutter som skriver dikt? Det er jo ikke akkurat sānn at det ā date musikere nōdvendigvis lover finansiell stabilitet eller i det hele tatt god musikk.

Jeg kan ingen verdens ting om evolusjon, men pā et eller annet tidspunkt fōler jeg at noe gikk galt. Det kan man naturligvis si om mye – pollenallergi, blindtarmen, den irriterende virvelen pā bakhodet mitt som aldri vil legge seg flatt, men ingenting kan forklare denne forkjārligheten for fjorten ār gamle gutter med gelē i hāret og gitar i neven.

Det er jo ikke sānn at tenāringsjenters tanker og oppfōrsel generelt gir veldig mye mening. Men hvis dette bare var en dille for smājenter med One Direction-plakat pā veggen, ville jo ikke fenomenet «groupie» gitt mening. Middelaldrende damer ville ikke kōet i mange dager for ā se Bruce Springsteen. Beatles hadde ikke vārt der de var uten hylende jenter.

Skyldes det gruppementalitet? Er det fordi det er lettere ā ignorere den kleine tenāringspoesien under en melodi som muligens er behagelig for øret? Er det en idē om at gutter som har en liten dash musikalitet er fōlsommere?

Det er ikke godt ā si hva det betyr. Men nā mā jeg stikke, for jeg kom nettopp over en fyr pā Tinder som ser jāvlig tankefull ut over kassegitaren sin.

FOTO: Sebastian S. Bjørkvik

Feltrapport fra frontlinjen

TEKST: Trym Gulla Dyrnes, Torstein Hågård Bakke FOTO: foto.samfundet.no

Artistene Shikoswe, Jimi Somewhere og Dårlig Vane sparket Samfundet og P3 Urørt i gang.

Den tette scenen, plassert på toppen av Samfundet, med et fredet tønnetak og ikke-eksisterende ventilasjon, har i en årrekke presentert både små og store artister. Vi snakker om Knaus, scenen der alle konserter er gratis. Scenen var igjen duket for festival. Vi forteller hvordan denne mørke januar-kvelden på Samfundet utspilte seg.

Dårlig Vane satser litt lavt

Vi er godt i gang med tacoen og lytter til kveldens artister før vi turer bort til Samfundet. Trym er litt usikker på hva han mener om Shikoswe. Han konkluderer med at hun minner om en blanding av Susanne Sundfør og Lana Del Rey. Han sliter også med å huske navnet. Shikoswske? Anna nevner Kate Bush. Torstein har sansen for Shikoswe, men synes EP-en er litt kort. Anna informerer om at Honning-barna har utgitt et album som er to minutter kortere enn Shikoswes EP. Akk, utgivelsesformater i 2017.

Vi krysshører litt mellom Jimi Somewhere og Spooky Black. Det er noen likheter. Vi er enige om at det i grunn taler til Jimis fordel. Trym synes han hører noe King Krule her også. De øvrige i rommet nikker anerkjennende.

Vi hører på «2 Blå» av Dårlig Vane. Torstein mener at «to blå lapper» refererer til tusenlapper og ikke tohundrelapper, men Trym kontrer med å dra opp en lilla tusenlapp. Torstein synes det er i underkant for en rappelåt, og at det må være lov å forvente at gangstere sikter litt høyere. Step it up, Dårlig Vane.

Backstage

Vi ankommer Samfundet i god tid før konsertene starter og setter oss i Klubben.

Etter å ha tømt en øl i baren og dratt i noen tråder blir vi tatt til side. Backstage sitter Nora Shikoswe Hougsnæs og Jimi Somewhere med følget sitt. Dårlig Vane er visst fortsatt på hotellet og «chiller». I kul og tilbakelemt hiphop-ånd, synes vi det er litt tøft.

Trym kaller Nora for «Shikowski». Stemningen er anspent. Vi må bare kjøre på. Vi har et intervju å gjennomføre.

Jimi Somewhere forteller at han jobber med vennnen Ole Martin, også kalt Milo Orchis. Ole Martin sitter ved siden av Jimi og nikker. Det er han

som produserer all musikken. Det er frisk optimisme i begge guttene, som senere skal vise seg å skinne gjennom på scenen. Som inspirasjon nevner Jimi artister som Frank Ocean, Kevin Abstract, Tyler, Kanye, Lorde, Childish Gambino, Bright Eyes og King Krule. Lista er lang.

Om Shikoswe setter seg fast med ei låt, legger hun den til side og tar opp tråden et par måneder senere. Per i dag har hun laget all musikken selv, men kunne tenkt seg å samarbeide med andre. Låtskrivingen skjer gjerne ved at hun plukker opp et instrument og bestemmer seg for at et eller annet skal komme ut av det.

– Jeg tror jeg har knyttet meg veldig til hvordan låtene er arrangert og produsert, etter at jeg har spilt dem inn. Det gir liksom ikke mening å bare spille det på gitar, alene, lenger.

Både Jimi Somewhere og Shikoswe har gitt ut én EP hver på seks låter. Shikoswe skal holde et veldig

nedstrippa sett med bare henne og en el-gitar. Flere av låtene er heller ikke gitt ut. Dette lover godt.

Kveldens konsert er Jimi Somewheres andre, og vil ligne hans første konsert på Victoria i Bergen. Produsenten, Ole Martin, vil også framføre et par låter fra sitt eget prosjekt. Ole Martin gliser, men sier ingenting. Han er mer tilbaketrukket enn Jimi Somewhere, men etter å ha hørt på produksjonene til duoen vet vi at han også sitter på et stort talent.

Uvanlig stille under konserten

Første konsert er Shikoswe. Shikoswe kommer traskende inn alene på scenen med en gitar rundt halsen. Samtidig fylles Knaus sakte opp. Det er lett å se at disse menneskene er kule. De har tøffe, slakke bukser som stopper halvveis på leggene og lange kule frakker. Dette liker vi.

Nå har Shikoswe kommet seg helt fram til mikrofonen og starter konserten. Shikoswe fyller

hele scenen og salen med sin kontrollerte og rolige stemme. Det er befriende å kunne stå i et publikum som uten unntak holder kjeft under låtene. Til og med den vanlige gruppen med fulle folk som ramler inn på Knaus, for så å gå, bråker ikke.

Det er nesten tomt på scenen, mens salen stadig fylles opp. Jimi Somewhere står foran på scenen, mens Milo Orchis bemanner DJ-bordet bak. Jimi svinger seg rundt på scenen og virker totalt uredt. Det er fett!

På et tidspunkt kommer Milo Orchis fram fra bordet og synger. Dansingen vitterlig spruter av ungdommelig entusiasme. Jimi sliter litt med å overbevise som sanger, men klinker til som en mer enn verdig rapper på siste låta. Det er produsenten Milo som kommer best ut av det hele. Beatene er mørke, tunge, og atmosfæriske, og burde appellere til alle som digger Spooky Black.

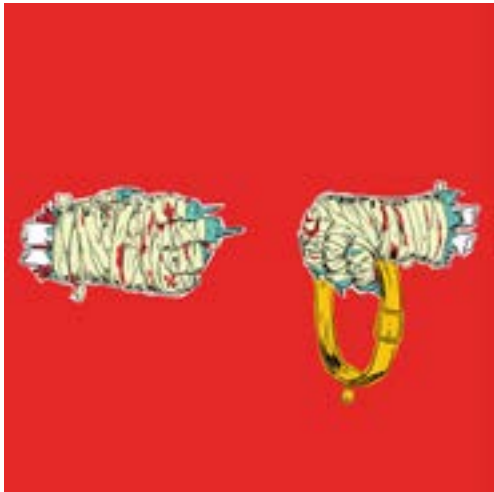
Kveldens høydepunkt inntreffer midt i siste låt. Jimi ligger og vaker på håndflatene til Knaus-gjengerne og smiler fra øre til øre.

Hard vestlandsenergi

Dårlig Vane starter konserten halv ett. Knaus er helt stappa og det er lang kø utenfor. Kun Torstein og Anna kommer seg inn før det starter. De to første låtene viser at publikum skal få det de vil ha: harde bassdrop, trapbeats og fullstendig kok. Låtene handler om å henge i byen med tjommier og generelt finne på ting med tjommier. Det hele treffer Trym ganske godt, som fortsatt står ute i køen.

Konserten er som forventet. Dårlig Vane leverer. De tre guttene spretter rundt på scenen, bytter på å rappe ting vi sliter med å forstå før det beinharde droppet treffer og publikum kaster seg rundt i en litt dårlig moshpit. Vi spør oss selv om hva som gjør at bergensrap har blitt så populært, og konkluderer med at de rapper om de tingene som betyr noe: damer, dop og å henge med tjommier.

Så er kvelden over for Knausfestivalen sin del. Klokka nærmer seg halv to, og vi tar den siste ølen på Selskapssiden. Vi er imponerte. Urørt og Samfundet har klart å sette sammen et lite arsenal av varierte artister som vi garantert kommer til å se mer av de neste årene. Trym sliter fortsatt med å uttale Shikoswe da. **UD**

Run The Jewels *Run The Jewels 3*

Oppriktig og fryktløs hiphop.

TEKST: Erlend Gylver

FOTO: Run the Jewels, Inc

Run The Jewels har siden 2013 gitt ut to svært solide album kjennetegnet av duoens skamløse, fengende og til tider humoristiske stil. Duoen består av rapperne Killer Mike og EL-P. De forandrer ikke mye på oppskriften på deres tredje album, som er like ambisiøst og hardtslående som de to første. *Run the Jewels 3* er i den samme bombastiske stilen og med de samme politiske overtonene.

Run The Jewels 3 inneholder i likhet med de to første albumene en kritikk av dagens USA, hvor politivold og sosial ulikhet er tema på flere av låtene. Dette er ikke ukjente temaer for duoen: Killer Mike jobbet blant annet for Bernie Sanders under valgkampen i USA. Den geniale låta «Thieves! (Screamed the Ghost)» er så aggressiv at den kunne vært en prolog til et opptog. Sammen med den blytunge beaten og den solide produksjonen til EL-P, er denne låta et av mange høydepunkt på albumet.

Albumet har likevel et slags fredsbudskap som kommer fram på låta «2100», hvor Killer Mike erklærer «I refuse to kill a human being in the name of a government». Run the Jewels unnlater ikke å erklære hvor store de er, som på den utrolig fengende «Legend Has It». Låta «Call Trickerton» handler på sin side om at duoen opptrer i Madison Square Garden. Dette er ikke nytt terreng for duoen, og tematikken på *Run The Jewels 3* føler jeg noen ganger blir litt for likt de to første albumene. Likevel er samsillet mellom Killer Mike og EL-P ofte så underholdene og fengende at Run The Jewels er unnskyldt for ikke å prøve noe veldig nytt.

Produksjonen til EL-P må berømmes på dette albumet. Tunge hiphop-beats blir lagt under tidsriktige synths, med en mørk atmosfærisk klang. Samtidig er ikke *Run The Jewels 3* et lavmælt album. Dette er ambisiøs hiphop med et oppriktig budskap, det er direkte og i tillegg veldig underholdende.

The xx *I See you*

Gjenkjennelighet i et noe nytt lydbilde.

TEKST: Trym Todalshaug

FOTO: Young Turks

The xx sitt selvtitulerte debutalbum er den dag i dag en av de store suksessene fra det forrige tiåret. Da albumet xx kom ut i 2009 var det få som hadde forventet suksessen som Londonbandet opplevde, med en million solgte plater. Gruppen hadde dog ganske høyt potensiale fra starten av, med Romy Madley Croft og Oliver Sim som låtskrivere.

Da bandet i 2012 slapp *Coexist*, et sterkt album som fortsatte i samme spor som xx, var det flere som ble skuffet. Jeg vil likevel tørre å påstå at albumet har tålt tidens tann, og at det kan nytes på lik linje med debutalbumet. Mer interessant er utviklingen som har skjedd rundt bandet, blant annet Jamie xx sin solokarriere og utgivelsen av albumet hans *In Colour* i 2015.

Det er veldig tydelig at *I See you* har blitt påvirket av Jamie og hans sound som soloartist, både på godt og vondt. Albumet føles til tider som et Jamie xx-album, der Romy og Oliver kun er med som gjeste-artist. For meg er mye av det som gjør The xx til et så godt band den mystiske og samtidig komfortable stemningen de greier å formidle på de to første albumene. Jeg føler at denne stemningen ikke er til stede i like stor grad på *I See you*. Albumet har likevel sine høydepunkter, eksempelvis singlene «Say Something Loving» og «Hold on», samt låten «Performance». Alle disse er innom den samme stilen som gruppen har hatt så stor suksess med tidligere.

Bandet har beveget seg litt bort fra indie-synthpop og over i electronicaverdenen. Resultatet er et litt mer up-beat lydbilde, samtidig som de greier å holde fast i røttene sine. Dette er på grunn av to låtskrivere og vokalistere som er like såre som alltid, og Jamie xx som vet å knytte beats og synther til den introspektive og selvkritiske stemningen. Dette er nytt og interessant territorium for bandet, et territorium de fint greier å oppholde seg i.

SOHN *Rennen*

«Soulkastisk» elektronika.

TEKST: Håvard Bjørkøy

FOTO: 4AD Records

Britten Christopher Taylor oppleves eldre og mer melankolsk på sitt andre album, men fortsatt klarer musikken hans å slynge seg omkring selvkontrollen din, og kvele den. *Rennen* er fylt til randen med seige synther og glitrende soul-harmonier. Komposisjonen er mer avkledd, og SOHNs intense stemme kommer mye klarere fram.

Lydlandskapet har ikke endret seg så mye siden *Tremors* fra 2014, men musikken er mindre eksperimentell. Den er enklere og roligere, noe singelen «Signal» er et prakt eksempel på. En armada av modulerte vokalspor svever over en beat som er svært lik mye SOHN har produsert før. Et forutsigbart take-off utfolder seg på slutten av låta med en vanvittig gripende storm av synther. Produksjonen høres stadig vekk ut som et live-opptak. På noen av låtene blir effekten kul, men tidvis høres det litt ut som en demo.

Frysningene kommer ikke før halvveis ut i albumet, idet de første akkordene på «Primary» spilles. Akkordrekken kler synthen fullkomment, mens melodien som uanstrengt glir over i falsett, får briljere. Straks sniker en technorytme seg inn, sammen med en råkul, stotrende bass. Låta flyter mindre utover enn de andre – et knep han kunne brukt mer.

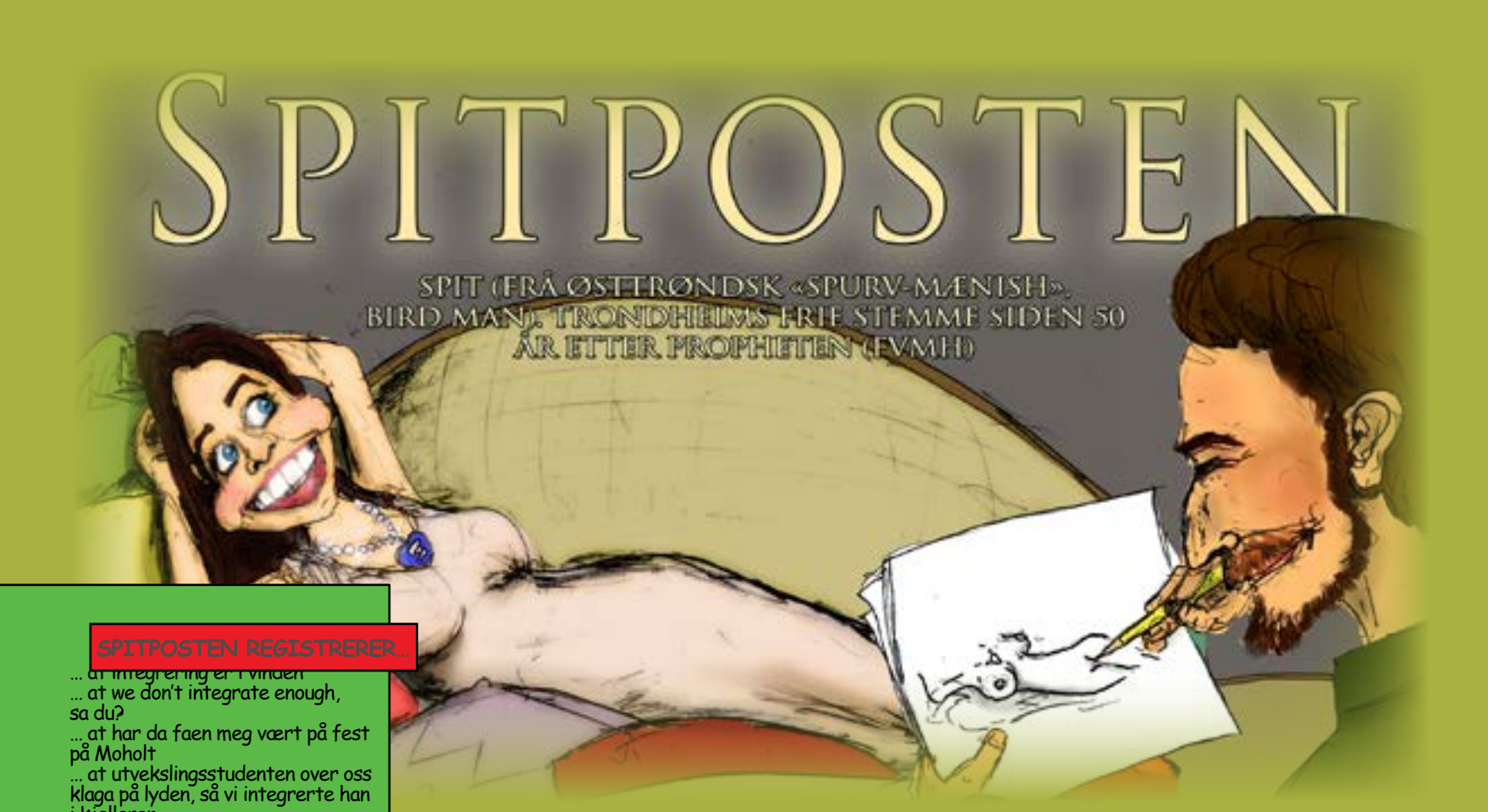
Tittelsporet er også enkelt produsert. Den er tilgjengelig, preges mindre av «glitch», og den framstår som mer personlig. Tittelen insinuerer at han flykter fra noe, og han er tydelig skuffet over å gi opp. Jevnt over er ikke låtene særlig lystige – både samfunnet, folk omkring, og han selv har flere mangler. Den optimistiske gospel-vibben på «Still Waters» kjennes litt malplassert, men han mestrer også dette.

SOHN lager svært vakker R&B, og han gjør rett i å la silkestemmen sin være i fokus. Albumet er variert og interessant – men har også dødpunkter, og jeg hadde kanskje forventet en større utvikling fra *Tremors*.

UNDER DUSKEN PÅ KONSERT
DRUG SALAD
SUKKERHUSET, JANUAR 2017

FOTO: Sebastian S. Bjerkvik

SPITPOSTEN REGISTRERER...

... at integrering er i vinden
... at we don't integrate enough, sa du?
... at har da faen meg vært på fest på Moholt
... at utvekslingsstudenten over oss klaga på lyden, så vi integrerte han i kjelleren
... at Qvigstad lager tandoori, integrering i praksis
... at ikke MIFF, da
... at de vil vi ikke integrere
... at Rafi Schutz, can you hear me?
... at litt mye integrering av kvinner på forrige Samfundsmøte
... at kun én stakkars mann
... at men har han kjæreste i ARK?
... at hva med mennene, Gabriel, hva med dem?
... at så litt ensom ut mellom politikkvinne og kvinnelig hacker
... at Qvigstad er opptatt
... at han skal gjøre exphil kult
... at lykke til, hehe
... at gi exphil en gitar
... at alle blir kjekkere med gitar
... at drar med DEG hjem fra nach
... at international students, come to my nachspiel
... at integration done right
... at kulere å pule
... at kulere å drikke
... at kulest med trekant
... at puledrekkapuledrekka
... at kjekkaser i skibukser
... at du kan godt integrere deg i skibuksene mine
... at ja det var det jeg mente
... at slapp av, det var bare en spøk
... at ikke bli sur da
... at utlendinger kan også stå på ski
... at ja, jeg sa det og
... at international people, grab a Jäger and a skiboms
... at maybe a Dahls and the hottie next to you, too
... at Norwegian blondes
... at hei, Ola
... at gonna be the Åretur of your life
... at man trenger ikke gå ut av hytta for å nyte snø i Åre
... at svensker er også utlendinger, da
... at hva er de i Åre, da?
... at pul en svenske
... at hva er klamma på svensk?
... at Åre er egentlig svensk
... at det visste du vel ikke, din bleike mannegris av en ingeniør-

ETTERLYSER FLERE DISKUSJONER OM DISKUSJONER OM KVINNER

I STORSALEN

Tidligere samfundetleder synes det er rart at ikke flere påpeker antall kvinnelige innledere på Samfundsmøtene.

Tidligere samfundetleder Per Fridtjof «PF» Larssen er bekymret for at debattklimaet i Storsalen ikke når opp til sitt potensiale når det kommer til snakk om kvinnelige innledere. Han mener det er bekymringsverdig at ikke flere gjør et stort poeng ut av det når kvinner står på talerstolen.

– Altså, det har jo nærmest blitt en tradisjon i det siste at man skal påpeke fra talerstolen når det er kvinnelige innledere til stede. Sist samfundsmøte så var det kun én som påpekte det. Hvorfor er det ingen andre som påpeker, spør han.

Sist samfundsmøte, som omhandlet dark web, var begge innlederne kvinner. IT-guru Anders Kringstad fikk ikke stå på talerstolen, og måtte nøye seg med bitch-seat under sofabraten.

– Jeg har ikke så mye imot det. Jeg elsker kvinner, de er flotte å se på, og så klart burde de få uttale seg under møtene, sier Kringstad over telefon.

– Må ta mer ansvar

Per Fridtjof frykter nå at verbal runking av samfundetstyrer som skaffer kvinnelige innledere er på vei ut.

– Møtene i Storsalen er jo oppbygd på slike flåsete digresjoner som utelukkende er til for at taleren får et nytt talerstol-bilde på facebook, sier PF.

Han mener det sittende samfundetstyre burde gjøre en bedre jobb.

– De må ta mer ansvar. Kan jeg i det minste få litt jazzhands for innovertiss av og til?

Jobber med det

Temaansvarlig Christian Trump Le Pen Dahl-Nielsen i Samfundetstyret forteller at de også har merket tendensen, og at de jobber med saken.

– Vi vil jo gjerne ha skryt for å kvotere inn kvinnelige innledere. Sist møte ga vi pins til alle som stod på talerstolen for første gang. Denne gangen gir vi Pepe The Frog-pins til alle som nevner ordene «kvinner», «damer», og «kjempeslink» i samme setning, sier han stolt.

Temaet har vekket stort engasjement ved Samfundet.

– Jeg bryr meg egentlig ikke, jeg er stort sett omringet av mannsstemmer uansett, sier pirumitt Aleksander Skre.

★★ FIRE «STJERNERS» MIDDAG - TRONDHEIM SPESSIAL ★★

DEL 1: Don Juans Dungeon - En indisk aften hos Gabriel Qvigstad

Fire Trondheimsstjerner, eliten blant studentene, skal møtes for å spise mat sammen og kanskje prate litt også. Få et innblikk i hva som har gjort disse menneskene til Trondheims mest profilerte og et-traktrede tryner. Hvorfor liker folk dem? Hvem vet! Hvem er de, egentlig? Inni seg, når de legger seg, hva føler de da? Vi håper å få et innblikk i elitens indre liv.

Fitteblekka var fluen på veggen da Gabriel Qvigstad inviterte Jone Trovåg, Kristine Bjartnes og vår egen fitteredaktør Tonje Jacoben til indisk aften.

QVIGSTADS KRØDREDE KRYPINN

– Velkommen til gards! Don Juans dungeon, som jeg kaller den, hehe, sier Qvigstad med et bredt fitteglis, mens han drar hendene gjennom løvemanken.

Qvigstad møter oss i sin villa på Byåsen. Fem hundre kvadratmeter med fornøyelse, som han selv beskriver det.

Treskoene hans klikker mot marmorgulvet når han geleider oss inn i kjøkkenet. Den trange skjorta skjuler ikke svetteflekkene, men han er en mann som ikke bryr seg. Synet som møter oss kan nesten ikke beskrives, men vi gjør det jo selvfølgelig uansett.

Stekepanner. Kokeplater. Krydder i alle slags farger. 4 tomme Toro-pakker. Det er klart for Gabriel Qvigstads berømte chicken tandoori.

Er det ikke litt teit å bruke Toro-pakker til det du har beskrevet som din «hjemmelagde» tandoori?

Qvigstad blir rød i ansiktet og vifter med armene.

– Den er jo hjemmelaget, jeg marinerer tross alt kjøttet med pulveret her helt selv, slik som mamma lærte meg. Nestlederen min, Miriam, kuttet heldigvis kyllingen før hun dro. Jeg får ikke lov av henne til å bruke kniv, sier godguten, men legger håpefullt til:

– I juni har hun lovet meg at jeg skal få skrive talene jeg holder på Samfundet selv.

TROVÅG MELDER SIN ANKOMST

Ding dong!
Der gikk dørklokka. Hvem kan første gjest være? Jone Trovåg dytter seg inn i rommet.

– Hahahahaha, ler Trovåg leende mens han klasker seg febrilsk på låret. Han er også nå på sitt mest menneskelige, ser vi et glimt i øyet?

Hei, Jone! Hvorfor tror du at du har blitt invitert og ikke nåværende leder i Studenttinget, Marte Øien?

– HAHA! Vanskelig å si. Har kanskje noe å gjøre med at jeg er litt mer villig til å vise hud, sier Jone mens han knepper opp skjorta litt fortere enn noen i rommet egentlig er komfortable med.

Før vi vet ordet av det gjør Qvigstad det samme. Plutselig er utsikten til Qvigstads originale «Skrik» skjult av en vegg med blek, naken hud. Det eneste som bryter med den lakserosa hudmengden er det krøllete håret på Jones kosekasse.

KATT FOR FRED

Ding dong!
I entreen står Kristine Bjartnes i en nyinnkjøpt minkkåpe for anledningen. Med seg har hun fire katter i bånd og en i et bur.

– Hils på GK, er han ikke skjønner? Den fikk jeg av Hans Geelmuyden i avslutningsgave etter jeg gikk i lære hos Geelmuyden Kiese, gliser Bjartnes.

– De andre har Dag Audun plukka opp hos Dyrebeskyttelsen. Er visst god PR.

Bak ryggen hennes skjuler det seg en liten re-daktør.

– Heia, hvisker Tonje Jacobsen. Hun blir tydelig forskrekket av synet som møter henne - Qvigstad har nettopp begynt å massere navlen til Trovåg med indisk kryddermarinade.

– Vi bare spicer opp kvelden, smiler Trovåg og klasker febrilsk på Qvigstads mage.

– Det ekje greit, hvisker Jacobsen stille. Hun

gråter, men blir trøstet av Bjartnes, som lar henne stryke den av kattene som heter Desmjau Tutu.

Jone blir ikke brydd, og byr Tonje på et glass portvin. Han vet at Tonje Helen Jacobsen fra Finnsnes ALDRI takker nei til portvin, og at hun heller ikke vet prosenten.

MATROEN SENKER SEG

Solen går ned over Byåsen. De fire gjestene har samlet seg rundt middagsbordet.

Stemningen roer seg for en god samtale om Qvigstads barndom. Mens Bjartnes ler av GK som tisser en skvett på et bilde av en badende baby-Qvigstad, også den gang velsignet med en guddommelig hårmanke, tar Trovåg en siste bit tandoori mens han sender lure blikk til Tonje Jacobsen. Hun er for øyeblikket opptatt med å desperat helle i seg så mye melk hun kan, etter å ha funnet ut at Qvigstads definisjon av «en liten dæsj med kayennepepper» ikke helt passer med hennes fintfølelse gane.

– Eg e jo bare vant til lettsaltet, kokt torsk og boknafisk, hvisker hun.

Klokka 04.00 blir Fitteblekkas utsendte sendt hjem. Kvelden har tatt en vending som gjør at de ikke ønsker pressen til stede lenger.

– Det går bra, sier Jacobsen.

– Media e jo tilstede, for eg e jo media, og eg går ikkje hjem med det første, sier hun i det hun tar kveldens trettende skål med Jone og hviler hodet på den hårete kosekassa.

Merk: Fire stjernes middag - Trondheim spessial er organisert av Fitteblekka i samarbeid med event manager Nicholas Lund. Du kan også snart lese boksuksessen «Social Guidebook to Elite-Eating» av Julian Bourelle.

Del 2, 3 og 4 kommer i Spitposten når du minst venter det. Følg med videre for å finne ut hva Trovåg, Bjartnes og Jacobsen velger å servere når vi møter eliten igjen.

Kulturkalenderen

TIRSDAG 24. JANUAR

Miljøkveld

Klokka 19.00, Stammen Cafe og Bar: Hvis du er litt interessert i miljøet er nok dette noe for deg. Temaet er skog, du vet, den fine greia man går tur i. Redd skogen, kort fortalt!

ONSDAG 25. JANUAR

Minimalen kortfilmfestival

Hele dagen, Nova kinosenter: Det er jaggu meg klart for kortfilmfestival, som varer helt til 29. januar. Det blir haugevis av rare filmer, og etterpå kan du til og med drikke øl i festivalklubben og diskutere de rare filmene med andre folk som liker sånt.

TORSdag 26. JANUAR

Språkkafé

Klokka 18.00, Ila Brainnstasjon: For alle utvekslingsstudenter der ute som ikke helt har grepet på norsk enda: Det er duka for språkkafé. Ta en kaffe og snakk med andre mennesker fra hele verden, lær språk, og kos deg!

FREDAG 27. JANUAR

Djevel

Klokka 21.00, Good Omens: Gira på en mørk, tøff fredagskveld? Djevel er black metall, så det er nok hit du burde dra om det er sånt du liker. Headbang litt og drikk øl, du vet, sånne ting.

Hjerteslag

Klokka 22.00, Klubben på Samfundet: Band fra Bergen med kult bandnavn, det må jo bli bra. Hjerteslag har visst nytt album å vise fram. Det blir nok ålreit nok til at du burde ta turen.

LØRDAG 28. JANUAR

ANNO 1573

Klokka 11.00, Erkebispegården: Er du en sånn som mener du er født i feil tid? Vel, ta turen innom erkebispegården og sjekk om du var bedre egna til å leve på 1500-tallet da vel. Her får du teste haugevis av de håndverksgreiene de holder på med på *Anno* på NRK, sånt som steinhugging og fektning, og ta en tur med hest og kjerre. Ta med deg en venn og party like it's 1573. Du kan også få nytt, fint profilbilde av deg selv med et sverd.

SØNDAG 29. JANUAR

Søndagsjazz

Klokka 14.00, Ila Brainnstasjon: Som hver eneste søndag er det lite som skjer, utenom søndagsjazz på Ila Brainnstasjon. Du kan bli i senga og drikke cola hvis lørdagen var for hard, eller så er kanskje dette den rette bakfulle søndagen for å omsider sjekke ut søndagsjazzen.

MANDAG 30. JANUAR

Blåmandag

Klokka 07.00, i senga di: Det er mandag igjen, og du har ikke lyst til å starte uka, så jævlig lite lyst. Nina og Stine oppfordrer derfor alle til å bli i senga når alarmen ringer. Kjenne litt ekstra på hvor hard uka blir, og vite at rundt om i hele byen har vi det alle på samme måte. Sov over første forelesning. Chill, dude.

TIRSDAG 31. JANUAR

Barolo & Friends vinmesse

Klokka 16.00, Radisson Blue Royal Garden Hotel: Har du ikke lyst til å kunne føle deg litt høykulturell i starten av uka? Hva er vel mer høykultur enn å dra på en vinmesse og endelig bli en sånn som kan gå på polet og faktisk velge en god vin helt selv, i stedet for å ta den samme, billige du alltid tar. Gå på vinmesse, eg vis fram din indre pretensiøse snobb.

ONSDAG 1. FEBRUAR

Kunsthistoriens forvandlinger

Klokka 19.00, Rådshussalen, Biblioteket: Noen kunstinteresserte der ute? Jeg vet dere finnes. Vel, dette er for dere. Det er fokus på forvandlinger i kunsten, hvor en ting blir til en annen. Veldig poetisk, et yndet tema i kunsten, sikkert veldig interessant. Gunnar Danbolt holder foredraget og vet visst hva han snakker om.

TORSdag 2. FEBRUAR

Gorillateater med improoperatørene

Klokka 19.00, Klubben på Samfundet: Altså, hva pokker er gorillateater? Jeg aner ikke, men det kan jo umulig være kjedelig i alle fall. Improteater + gorilla = sant? Vi får vente og se.

Trondheim Calling

Klokka 20.00, litt overalt i byen: Halla, det er duka for festival! Trondheim Calling varer hele helga og tilbyr mange rare, obskure artister, og noen kule, kjente (Kråkesølv skal i alle fall undertegnede se). Kjøp festivalpass og sus rundt i byen i helga for å dra på konserter og drikke øl!

FREDAG 3. FEBRUAR

Temafest: Afterski

Klokka 21.00, Samfundet: Missa du Åre? Det gjorde jeg, for jeg hater å gå på ski. Eller var du i Åre og savner hele greia? Vel, her har du muligheten til å late som du er der igjen, når det blir temafest med afterski! Fest etter skituren uten å ha vært på den, hva er vel bedre enn det?

LØRDAG 4. FEBRUAR

Min pappas porno

Klokka 19.00, Byscenen: Et sånt arrangement hvor tittelen drar deg til seg. Det skal visst både være sykt morsomt og rimelig sårt, så det kan jo bli interessant. Det er Odd Magnus Williamsson, så jeg gjetter på mest morsomt. Anmeldelsene har vært gode i alle fall! Dessuten reklamerer de med hyggelige student-priser, så det er jo noe.

SØNDAG 5. FEBRUAR

Lurifax

Klokka 18.00, Ila Brainnstasjon: Jeg digger band med sånne rare navn. Lurifax er en norsksvensk kvintett. Det er jazz med masse rart ispedd, så det høres jo rimelig gøy ut. Dessuten er det gratis og chill, hva er vel bedre enn det?

MANDAG 6. FEBRUAR

Samisk folkefest

Klokka 12.00, Torvet: Det er samisk som er i vinden, fordi det er samisk festival i byen. På Torvet kan du dermed få med deg både samisk kultur, mat, og klær. Sjukt interessant og litt utenom det vanlige. Tenker jeg blir stående og beundre samedraktene ei stund.

TIRSDAG 7. FEBRUAR

Hva er den lyden? Er det lyden av tomheten i sjela? Er det lyden av amors piler som suser mot deg? Er det lyden av et sirkus som inntar byen? Nei, så spennende var det nok ikke, det er lyden av en ny utgave av Under Dusken som treffer hyllene!